

1184

Narnawat

PERPUSTAKA KANTOR
KEMENTERIAN KEBUDAYAAN
Agung
operetok

3

D-78/4507

.R906

N° 1184

~~1017A~~

Karnawał w Rzymie

Opera Komiczna w 3^{ch} aktach

a 5^{ciu} odsłonach

muzyka

Jana Straussa.

DYREKTOR TEATRU HR. SKARBKA
WŁOSZOWE

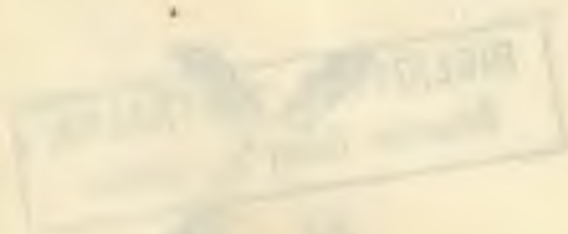

Państw. Teatr Śląski		
SYG.	1184.	
Katowice — WIELKOPOLSKA		

Lwów.
1883 r.

BTLW 1184

Osoby 1^{go} aktu.

Arabi Falconi.

Arabina Falconi.

Robert

Benvenuto Rafaeli } Malarze.

Marija

Marcin (vola mema)

Franciszek

Teresa.

} Państwo młodzi

Karolina

Józefina

Matgorzata

} Druchny.

Toni

Józef.

Kulawy Sepp.

Wiesniacy, wiesniaczki, dziewczęta, pa-
robaczki, dzieci.

Rzecz dzieje się w górskiej wsi, w okolicy
alpejskiej.

Osoby II^{go} i III^{go} aktu.

Artur

Benvenuto Raffaelli { malarze.

Robert.

Anabià Falconi.

Anabina Falconi.

Marya.

Rosalinda

Helena

Flora

Marietta.

Donna Sofronia przetwiona pensjonat.

Zakonnice, pensjonarki, modele,

Gryzетки, malarze, lud obojga płci-
stuzba.

Przez drzwi się w Rzymie.

Akt I²²⁴

1. Wolna Kolica u podnóża gór alpejskich

DYREKCYA TEATRU H. SKARBA
WE LWOWIE

W głębi widoki doliny, tu i ówdzie chaty -
wśród nich wieża kościołka. Z lewej chata
oparta o skałę. Podczas podnoszenia zastawy
przed sceną próżny. W oddali słychać drwo-
ny. / (Skała sięga aż do środka sceny tak,
iż przypuszczać należy, że scena najwyższy
stanowi punkt okolicy.)

Scena 1.^{ca}

Marya potem Teresa, Frańciszek, Marcin,
Dziwczęta - weselni goście.

Marya. / Siędnę na szczyt
Skały - ze wzrokiem zwróconym ku
świątce i śpiewa /

Z zielonej Doliny
Srebrzysty słychać drwon
Na święte zasłubiny
Siergotliwych wzywa on -

Ale nigdy nie zadzwierzę

Te srebrne tony mi

Ja siedzę tu samotna

W Samotna, samotna

Leżąc try

Ale drwom te głozy

Wzlatują w niebiosy

Ah serce - ah serce moje zachwawia się.

Gdy echo wróć

Zatonięć gór

Dorabia, dorabia do drzewiów

Do drzewiów wtór.

(Podczas gdy Maryja powtarza refren,

stychać zdala coraz bardziej zbliżający się Chór.)

Chór.

Naprawdę wrar (4 razy)

Północ stronnych gór

Naprawdę wrar { bis. Wnet już u celu

Znajdziem się -

Prześliwych wiochanów wzór -

Przed otwartą miotłą zle-

Do przelotu wrót, dojść wielki trud

Nie mato doznan w drodze trud. 7.
Dojść do wrót, wielki trud.
Pomiewar' koi' dra nie ma tam
Więc schodzim w dół
By ślub dat nam. } bis.

(Pochód weselny. Najprzód Toni z wieniecem
okrzyczym wieniecami, na zędzu, za nim
parobraci - potem państwo młodzi - (Fran-
ciszek i Teresa) - dalej Marcin i
Dziwczota - Toni zbliża się do śiedzący
nie ruchomie Maryi, za nim jeszcze weselna
pawa wesła na scenę.)

Toni (do Maryi)

Hej kolo! hej kto śiedzi tam?

Gittlu.

Zawar się zabiorz etąd, ustap nam!

(Maryja nie ruchomie)

Toni.

Nie słysz nas -

Zna ja kto z was? -

Julka Drewno.

Izabela Marya to jest {bró.
Co dzień jakby gitar, patorzy cały czas
Na tej drodze skrzęć.

Tenory.

Izabela Marya to jest.

Bass.

Tak ona to.

Wzrosty.

Izabela Marya itd.

Toni.

Wygonieć ją. Julka.

Wygonieć ją. Toni.

Czy naszych słów nie chcesz rozumieć?
Wnet będziesz ty tu moves umieć!

Maryja (urtyg.)

Spróbować chciej!

Drewno. (przyderzo)

Aj! co za ton! Maryja.

(do Tonii, który chwytają ją za ramiona)

Dotknąć się, mi nie spróbować chciej!

Toni.

(Odtrącając ją na bok.) Precz stąd!

9.
(do Maryi, obojonej na proscenie sceny)

^{ze chęcią}
Przygnaj, tu oczekujem wciąż
Czy się mi zjawi przynajmniej?

Marya. (z uporem)
Dowiedzieć chcę gwałtem się
Z pewnością, że nie na was, nie-
Czy wrócić jui? Czy dożyć wam,
Że tak, wam odpowiedź dam?

Wzruszy (śmiejąc się)
Jerzycki ostrzy pazurka ma
Jaka, odpowiedź zaważda -
Z nas polkniwać śmie
To mi ujdzie, nie.
Bute tę ukawę się
Ha, ha! ha!

Toni.
Twój gniew księżniczko smuci nas
Prostaś trudno nam jak gład.

Marya.
Nie bawdro w to ja wrócić chcę
Na ostatek zmusić się
Czy wrócić jui? czy dożyć wam?

10. ^{10.} Że tak, wam odpowiedź dam.

Dziwczyna.

Poznata w mieście wielki świat
Uszedła tam rozumu kwiat.

Marya.

Chocibyscie byli tam lat sto
Głupcami zawro, głupy są.

Wzrysey.

Pokpiwać smie, to jęć mię ujdzie, mi.

Butę surowo tę ukawo się

Tak butę tę ukawo ni.

(vrucając się na mię)

Tevesa.

Wtóra stała była
w głębi, opuszcza namię Twarduska i zastawia

Maryę

Przestanie zwęcać się nad biedna

W domu, w którym jestem tak szeregława

Choć jednę tre bym otwec' chciała

Mów dzieć, me, mów, czego jest ci brak?

Marya.

(ociągając się tagodnie) Zostawie mnie. +

Teresa.

Wytłumacz się! ^{zaprosza} (do chorego) O ciżbę pro-
szę was. Za chwilę pojedziem stąd.

Marya. (n. str.)

Hocho! Hocho, jest, więc pojmuję mój
ból!

Kawatyła (do Teresy)

Ah Malarz miłosze! mi przysięgał prawdziwą.

Obudził w mem sercu wrażliwość żywą.

Tak był on dobry, tak go mi lubiła

Gdy jechał, mnie przywrócił

Wnet wróce, o miła

Z tej doliny reka mi ostatni catus zle

Ah, od smutnej chwili tej.

W tęsknocie biedne serce me

Od poranka po wieczorny zmrok

Za nim tęsknię ja

Wyteżam wzrok! Za nim

Za wyteżam wzrok.

Teresa.

Bądźcie dobry miłostki moje dziecię

Strzeczcie zbliżyć się.

Franciszka (zbliżając się)

Trzeba nam

Już raz iść przenie

Bo z pewnością spełnim się.

Teresa.

Bądź zdrowa!

Marya.

Bądź zdrowa, Bóg mięch strzeż cię.

Chor.

Na przed wrac i t. d.

Marya.

(wraca na dawne miejsce i zjenuwa wśród chora.)

Dzwony w odlaty

Te dzwony, te głosy

Wzlatują w niebiosa

Ah serce, ah serce moje zakochana się

Gdy echo wśród zatoniów gór

Dorabia do ~~dzwięków~~ ^{dzwięków} wtór.

Scena 2^{ga}.

Marya (sama)

Niebawem stanę u celu - a ja? W tem
właśnie miejscu poręgnął się ze mną mój
Autor... Długi, ... okropnie długi mój
rok... Pomyśl, przy poręgnięciu wyjętam:
„powróć się luby, powróć się?” „Niewierne
Dziwne” zawołał - od dziś za dni osiem,
gdy słońce będzie miało się ku zachodowi,
tu mnie oczekuj!” W głoście jego tyle brzmia-
ło tkliwości, a przytem sily niezłomnej i praw-
dy, iż ja - ja uwierzyłam! O szalona!
Dzień po dniu, miesiąc po miesiącu
upływa... Którego wieczora wypatrzyłam
złoty zapłakany oczu... Naprawdę! Gdy
słońce zniknie za górami, powracam
smutna do chaty... Przekładam się ścier-
kami, by mnie nie widzieli... Oh! szeder-
stwo ludzi boli! (słychać głosy nuciące
wzdław dźwięki / Ira! jakies' głosy! / przykłada

wzłk do oczu) Jacep' utoczi malarze
 zpinają się do góry.... mój Bore! Tyle
 ich przybywa do naszej wioski, a żaden
 z nich nie wie nic o moim Arturze
 (Wycię się na prawo)

Scena 3^{cia}

Marya - Robert - Benvenuto -

(Robert i Benvenuto w malowniczym
 ubiorze podróżujących malarzy, z lekami it.d.
 - obowiązuje zapraszane.)

Spiew. Duet.

Robert i Benvenuto. (z wariacją sceną)

{
 Hardy z nas malarzy
 Tra la la, Tra, la, la
 Wędruje gdzie się zalarzy
 Tra la, la!
 } bis.

Pieszko idź woskoży czar
 z dotu pył, a z góry żar-

Gdyś zmierzony, wtedyś nad
I koleją jechać w świat.

Benvenuto.

Smarujemy ^{wszystko} przyrodę
Drewna, góry, łąki, wodę...

Robert.

Za ten smarowania trud
Morze kulać, tak jak z nut. Tak

Przem.

Swajobrazy to mój fach
Przemalowy chaty dach
Drewno ~~złoci~~ kłęb z liści

obnażony,

W dali straszne huragany.

Przem.

Tak to smarujemy, ciż strach
Ludzi, bydlę, każdą gwiazdę
Za ten smarowania trud
Morze kulać, tak jak z nut.

Robert.

Swajobrazy to mój fach,

W tym rodzaju świadki są,
Le malin, comme il faut.

Razem.

Hardy z nas malarzy.

Benvenuto.

proza (rusza się zmagorony na odłam skały)

Otom zmagorony! Leclercu się przywo-
Wtem - fe! w całej okolicy, ani jednej
oberij - ani kropli uina! Zginąć chy-
ba z głodu i z pragnienia.

Robert.

Nie wiem, czy istnieje w świecie nie-
znosniejszy towarzysz podróży! - Konwi
przyjdzie tu na myśl jedzenie i picie?
Zgoryj: co za cudownie uroczy motyw
alpejski! podziwiał te góry barw - te
zwiątlacenia - to złudna, perspektywa.

Benvenuto.

Ścierna perspektywa! Ise' spae'ber obiadu! -
Motyw alpejski, rzecz uogoda, nie przerw!

18.
jaki tu jędnak wythmaczyć istotkowi:
„ Moje serce, nie burcz! Naryć się gwa-
barw i popij światło cieniem! — ”

Robert.

(vruciwany szkiełko obserwacyjne) Miler do licha!
mnie utyskuj! przymi mi wnarzenie tego
boskiego widoku! widzieć tam — to ma-
lownicza, jódle?

Benvenuto.

Istotnie!... widzę... Czy to mnie rybakownia
tam od niej na prawo?!

Robert.

Nędzny realisto! — pojdr! — spuścimy się,
do tej wioski, której chaty białe są wśród
zielonej, jak pierwotne rozsypane po mur-
wie — Znajdziemy tam nocleg.

Benvenuto.

(Paradyjusz go) O spiesz kłhiny Robertie!
Spiesz! Wiosną naprzód po alpskich
kolebnych wroszów alpejskich — oddychając
wonio, światła i naci; gdy zaś zapukać do

19.

do gościnnego jaskiego schroniska, przytulij
mi tu tegoż parobczaka, aby mnie wzięt
na barona i zawiódł do ciebie. (spodpując
się wygodnie) Inaczej nie ruszę stąd ani
kroku! Robert.

Przeremnie! - Przysięgam ci jédnak,
(składa palce w kory) półki życia, nigdy
nie wybrnę się już z toba w górę!
(odchodzi)

Benevenuto.

(wsta za nim) A stąpaj tam ostrożnie
po tych kłobocach i nie gap się na boską
naturę, bo dasz kłota w przepaść! (śmiejąc
się, - do publiczności) Dłuj! dłuj! dłujcie
państwo?! Ja to raczej miałbym powód
do popetnienia skrytobójstwa na tym roz-
wierzganym idealiscie! - Wierząc, w wa-
gonie kolejowym, przysiedliśmy się do
jaskiej mabelkiej pary... Ona, młodziutka,

przesłuchana, przedsięwzięcia kobieckiego,
„fru-fru”, „Kubek w kubek!” On:
wywidłe, stare graciśko, istny Menelaus
w pantalonach i z pledem w turgu. — Tra-
bra, corywista, Dyrmat. Smagł więc cho-
lewki do pani hrabiny! — Ona, jak
mówiam, wcale nie od tego. — Nareszcie
brnę do rąk jej „Bädecker'a” i
wzięty słowkiem na ostatniej stronie
te słowa: Cudownie piękna brunetka,
wzdychająca, właśnie u boku wierznie chra-
piącego tyrauna, blaga Norwie zajmujący,
młody cztowiek o wrocitliwie render
voers. — Oddaje jej Bädeckera, ona
usmiecha się, prosi mnie o słowo, dotyka
nim karniowych swych ustek, i
już... już... biera się do odpowiadzi,
a listy mój towarzysz, prześłyty entuzjasta,
jak mi wytknie: „ah! oh! Boskie!”

21.

Cravonne! Upajające!! wstrząsające!! -
patrzcie państwo! co za widok!!" To
teraz jak wstrząsnie tym rykiem chwa-
piącego tyrauna - budzi się hrabia - hra-
bina opuszcza ze strachu Bädecker
hrabia podnosi go i zatrzymuje w rękach
hrabina blednieje - maszyna gwiżdża - po-
ciąg staje - my wysiadamy - oni od-
jeżdżają - i diabli wzięli cudowne
render - vous! próbowy zatrząsy
tego artysty smarowca! Żeby choć
kiedy co uciążliwego nabargnat! - Oho!!
(ujrzawszy Maryę) A to kto?!

Scena 4ta

Benevenuto - Marya (pojawia się z ulicy)

Marya.

(n.s.) Jedem z tych panów podał tu wi-
siec, drugi zostat. spytam go o mego
Artura. zbliza się dom - on pojawia
który przegladnawszy się w zwierciadku

Benevenuto.

Na honor! pyszny modelik! Czego
sobie życzysz moje dziecko?

Marya.

Pozwólcie... chciałabym was zapytać...

Benevenuto.

Oryginalny motyw! Nie mogłabys mi się
pytać - tak - więcej z profitem - justa -
więdza! Co za oszczędzenie! Superbe!

Marya.

(nie ruszając się) A więc mi myślisz...
pan jesteś malarzem?

Benevenuto.

(n.s.) Naiwna nieświadomość! I ja
miałem porzucić (głośno) Malarzem

Koteczko, ... malarzem... I ja mem
z kwadransu do czynienia. Pa! Dla czego
mi patrzysz mi w oczy, mówiąc do mnie?

Marya.

Wskazales mi pan stać w profitem.

Benevenuto.

Staszmi! zapomniałem! (na str.) Two-
wryonka nie tylko zajmująca, lecz i
budząca zainteres. Widać miła
Znajomości z malowaniem. Za jej po-
średnictwem nabyłbym może kilka
tanich smarowideł, aby je potem na-
zwać dziełami mego perełka. (Bawre
ja za podbródek i przywraca w ten
sposób postawę naturalną) Moje dzie-
ci — dowiedz się o skrytościach mego
ducha!

Marya.

Ja? dla czegoż ja?

Benevenuto.

Alboż ja wiem? — może to chwila
skruchy, chęć poprawy... Otóż je-
stem sobie prozaitym Wieducykiem
Tatus' mój strasznie dopiekał.

Marya.

Za co?

Benevenuto.

No... byt piekarzem... i jedy musit
i wypiekat, az wymisit sobie i wy-
piekt trzy kapitalne kamienie! Sko-
ro wypiekt sobie trzy kapitalne ka-
mienice, vzece do mnie: „Bawanie!
musisz zosta! malarzem?” I zosta-
tem malarzem. Uroczatem do aka-
demji — na lewo — wyszukiwatem
modele — u Sperta; wyrobitem w so-
bie zrecznosc wystawiania — wprowadzie-
nie obrazow, lecz wcholi, — z tem wsryst-
kiem jednak doprowadzitem tylko do
tego, ze genialnie umiem pokostowac
Klatki na Kanavki.

Mariya.

Chadze ten ubior?

Benevenuto.

Musze, przecie malarzem byc, choc z pa-
rza. — Miano moje artystyczne: Ben-

25
marywałi

Venuto Rafaeli... właściwie zaś ~~widzi~~
się: (do ucha jej) Józef Kalasanty
Pimpelberger!

Marya.

Jakto? myślisz, że pan uciecivego
swego nazwiska?

Beuvenuto.

Uciecive, to prawda - ale nie zbyt me-
lodyjne! proszę cię moje dziecko, sty-
żas' ty kiedy: „ah! Madonna Józefa
Kalasantego Pimpelbergera, to cud!”

Nie! - to mię podobna!

Marya.

Jakto? mię pozwano się na panu, iż
nie umiesz malować, jeli tylko Matki?

Beuvenuto.

Jest na to sposób. Na taudetach lub
u meboratów kolegów, którzy mię
mają, nie, prócz odrobiny talentu -
kupuję płótna, wystawiam je na
widok publiczny - i imponuję ceną

26.

tak bezcelna, iż zawsze znajdzie się
dudek, co je kupi!

Marya.

Czy być może!

Benvenuto.

Nie dawno, jakiś jegomość zapła-
cił mi za „Leda z Taboziem”

4,500 florenów. — Dudek! za piątkę
byłbym mu jeszcze kilka karat ~~po-~~
domalować.

Marya.

No, prawe!

Benvenuto.

Za tę stwartkę musisz mi zrobić przy-
stęgi. Wystawaj mi się o jakiś obrasek
z tej okolicy — Lausraft jakiś mój
Zielony, albo St^o Floryana z Konewką,
nawet to Kopia z Coreggia.

Marya.

Jest tu we wiosce jeden tylko obrasek,

27.
lecz nie kupisz go pan za żadną cenę.

Benvenuto.

Nie? - a co przedstawia?

Marya.

Pastorko, modląc się na „Anioł
pański.“

Benvenuto.

Inakomice! Domakuj się troszke
długich drzewcechów, a będzie e-
felit, jakich mało!

Marya.

Obnarek tu, to arcydzieło perła So-
tura Van Bruck.

Benvenuto.

He? co? Taki Van Bruck tu, we
wsi? w górach?!

Marya.

(Wrommie) Portret zdjęty ze mnie... Ba-
wit tu przed rokiem.

Benvenuto.

Stusmie! stusmie! Przebiegał te

góry, za nim udał się do Przymu.

Marya.

Do Przymu? - Wiesz pan z pewnością, że bawi w Przymie?

Benvenuto.

Oziadł tam, moje dziecię.

Marya.

(m. str.) A więc - w Przymie!

Benvenuto.

Jedno pytanie. Czy widział już kto ten obraz?

Marya.

[Wzruszona] Nie! - młot! - w Przymie!!... w Przymie!! - Jaki dźwięk potrzeba pieniędzy, by dostać się do tego miasta?

Benvenuto.

Im... to zależy od sposobu podróżowania. Jeśli jednie się z Świętopiętrzem, a przegra się trochę po

29.

Droże, w Wiesbaden — to wycieka —
ka wyniesie mniej więcej 12, 375.

2. reuskich. — Bez tych dodatków,
opłacić można koszt podróży oraz
z powrotem trzema setkami.

Marya.

(drżąc) Pamięć... ~~nieprzeżyta~~ na-
myślitam się — sprzedam wam ten
obraz.

Benvenuto.

A widział! Nie żałuję... już tylko
mniej czy więcej, stać mnie na to!

Marya.

Dacie mi za ten obraz trzy setki.

Benvenuto.

(Odstawiając) Aj! — Oszalała! trzy
setki? — Ah! — Diabli wiedzą, mo-
że to i warto. Pokażno mi to jutro!
Ale ora! — przed nikim ani
mru — mru! —

Marya.

Bądźcie bez obawy. Nikt się nie
dowie. Lazarz powracam. Wbiega
do chaty!

Scena 5ta.

Benvenuto sam!

"Rafaeli!" - "wotać będa!" - "Rafaeli"

"Benvenuto!" - "Nasz Rafaeli"

"Benvenuto!" - "A możeby wrusze-
nić..." - "Masz wielki, miarowany"

"Rafaeli Benvenuto! Pimpelber-
gerini!" - "Ha! można oszaleć"

z pychy!"

Scena 6ta

Benvenuto - Marya.

Marya.

(Wbiega z obrazem w ręku) Oto jest! -

Tylko przedko, pędko! Laminie
utrące siły roztania się z tym skar-
bem!

Benvenuto.

(Kari jej trzymać obraz, jakby na
ortafary - i przygląda mu się, odsta-
pując, przez kutali) Wyborny!
Qualomity! Perzel srebrki! To
prześliczyste! - Tylko gba troś-
ka przyna i zamato czerwona. -
Interes skłonczony - oto pięniądre!
porwól, bym ten kunsztylek starannie
zapakował w twojej 'uroczej' wille!

Nanya.

Proszę - więc pan wejść.

Benvenuto.

(wziąłwszy obraz) (do siebie) Jak oni
to robią? Prast, prast i obraz go-
tów, a świat wreszcie: arcydzieło!
Ojciec kupił mi najlepsze farby, naj-
cenniejsze perle, najdelikatniejsze
płótna, skoro bym zaś namalował ta-

Na pastewkę, spyta ten i ów: czy
to rogatki, czy śledź holenderski?
(odchodzi do chaty)

Maryja (sama)

Trzy setki!... Te pieniądze palą
mi dłoń!... lecz obawę jego - jego!
Raz jeszcze w życiu ujrzę go... a po-
tem.... Dalej! Za godzinę będę już
w drodze... (wbiega do chaty)

Scena 7ma

Hrabia - Hrabina - Sturacy - i
Panna Sturaca.

(Podczas przygrywki wchodzi hrabia
prowadząc żonę pod ramię. Za nimi:
Sturacy i panna Sturaca z rocznym
pałunkiem; ci ostatni rozglądając się
się, - wchodzi do chaty. Zostaje hrabia
i żona. - On ponury - ona usmiechnięta.
Zawiodłszy ją ku tawercze na przodzie

sceny, na której ona siada, tam cho-
dzi długimi kramami po scenie, porem
laczyna:

Spiew. Duet.

Arabijska (wróciła się)

Tak postępować się mi godzi
 Wiązać z pierwszemu lepszemu kochając
 A mi nie pami za nos wodzi,
 Nie będę cię ja zawodzi!

Arabijska (zrywa)

Niedługo będzie wasza mój Tashkand
 Tracim się, zawsze mieć dla dam
 Wyrzutów robić nie masz prawa
 Zardrości jwi po uszy meam.

Arabijska.

Madame, nie jestem Menelausem.

Arabijska.

Ten czele na śmierć zamierzam.

Arabijska.

To wszystko w gardle dławie.

Arabiina.

Ja nie wytrzymam 2 min, o nie.

Arabiina.

Ja remsonię się, ja zginię

Arabiina.

Ze 2 kim pomówię stowko-

Arabiina.

Zabiję tę kobietę.

Arabiina.

Na mnie się wruca cnotę-

Arabiina

Arabiina.

Polegnę w własnej łowr. }
Przywiązgam ci. } bis.

Jestes' komierzy zawracam ci
Jestes' komierzy, co ci
ha, ha! ha!

Arabiina.

Nadrwyeraj' będzie mi przyjemnie
Dowiedzieć się o wnie mej. (siada)
Własciure, czego chcesz ode mnie?

Arabiina.

A więc postuchać pam' chciej

Leduresiny gdrze nie pokazali
 (Urabia dobywa notatki.)

Lazar w koto niebie mam roj wielbicieli
 A ja role ducha gnam -
 By ci teraz dowod dać dzień jeden
 po dniu -

(zagląda do notatki.)

Wnet odrytam pami mej
 Com notował tu

Londyn pierwsze miejsce

To przypomina ci.

Notowałem jeden Lord, Drentelmenów
 trzy

Wśród Parvra murów już

Wiele większy zastęp był

Średni ci sągato wciąż

I z wszystkich swoich sił

Po nad Renem piękny kraj

(conar gwałtowniej)

36. Proszę czytać tu
Aż dziwnie mi chciało mi się
Z tobą render - vous ah! ah!
W Alpach mi to trudno zmieścić
Masz trzynastkę, jał jał srese
Ah trzynastka to cyfra sta
Na lodowcach ah co koch
Czekat na ciebie jał jał smole
Bodaj go ten zniszczył rolę
By cię wiesie w wąwozów mroch
Aby ci tam utatwić śloli
Ale mnie, ale mnie strasnie
Kole kółka w boli
Na ustach dla mnie twoich
Nie gości Tagodny usmiech, nieba
blaski
{ Nie, to mi podwór z przyjemności
To przecież jasne przyswać trzeba.

Hrabina, (wstając)

Czy to już koniec?

Hrabia,

Tak jest. Hrabina,

A więc postuchaj teraz pan mój
chceć.

(z wdzięcznością i hołkierem)

Roztropny mąż

Ma cnotę tę

Z poroków on

Nie zadrży, nie

Intencyj on

Na względzie ma

A zły ten, co

O porok dba

Gdy żonka w bolu

Wrócić rzuci gdzie

I chłopca gdy

Żłustrować chce

Nie skusi jej

Ten obcy wąż

Chce pewność mieć
 Że lepszy mąż -
 Jereli' jednaki znów pan mąż }
 Ma zalet mniej, niżeli wąż }
 To proroż sypaś wryptkich dam, }
 Że mąż jest wimen sam. }

Dla męża jest
 Niemożniem to
 Znać kłopoty
 Nie kłopoty go
 Lecz kłopoty jej
 Się w znaki da
 Mężulka gdy
 Takiego ma
 Probuje tak
 Probuje siate,
 By w sercu swem
 Zapamięć braki -
 A jeżeli jej
 Napróczy trud
 By wrócić swych
 Protopięć łód -

Bo chce' się mąż
 Jej' mężem być

Nie zwari na to miłosę, nie -
 Przeciwnie crasem własnie stąd
 Wypływa cały błąd.

Arabià.

(czyta się jak opawrony)

Dość nauki tych, to nowe są katusze.

Arabina.

Sam chcesz' tego.

Arabià.

Leć ci' powieździeć muszę,

Żem nie głupszy cię.

Wgwoodów twoich stek

Czory dla mnie dym

Jam mężem twym

Tak, jam mężem twym.

Arabina

{ Wiśtety, jęstes' mężem mym.

Arabià.

{ Wiśtety mężem twym.

Raremi.

{ Nie, to mié podwóz z przyjemności
bi) To przecie jasne, przyznać trza.

Alrabia.

{ Nie, me, nie, - taki długi już
Wytrzymać trudno.

Alrabina.

{ Ha, ha, ha, ha!
Mozna umrzeć z samej złości.

Recitativ.prosa.Alrabia.

Krótko mówiąc, signora, zachowanie się pani jest oburzające.

Alrabina.

Jakto signor? pan podejrzewa mnie? Jaki miałabym cię oszukiwać?

Alrabia.

Nie podejrzewam, lecz wiem z pewno-

świą. Nie miatały o' mnie oszu-
kiwać, lecz oszukujes mnie! Moja
cierpliwość dostała do ostateczności, nie
znoszę w matrymonium polityki wol-
nej woli. Żal mi przełony waja
moje notatki, przebaczytem jowi
pani najwspaniałomyślniej vary 49! -

Herabina.

48!

Herabina.

49! - liczytem dobrze. - Signora!

Postaram się o to, aby zapobiedz pięć-
dziesiątemu jubileuszowi pani wy-
kroczeń!

Herabina.

Jestes' Signora i zostaniesz zabo-
nym tyranem, który nie umie ocenić
cnoty swej matronki. Przebaczytes'
mi pan wspaniałomyślnie 49 vary. Nie

proszę. Lecz cegór to dowodzi
O to tego tylko, że wyraża mi
cztę tury ^{język} ~~prawy~~ korywde, pro-
drząc mi bez żadnego powodu.

Arabi.

(dobywając czerwono oprawny kiesz-
ceński) Bez powodu? bez powodu?
Czy znasz pani tego Bäddeckera?

Arabina.

(trochę zmięta) Dla cegórby nie?
ależ - -

Arabi.

Nadaremnie szuka pani wybiegów.
Signora jakas się - czerwieni się -

Arabina.

To odblask z czerwonej komputarki.

Arabi.

Stamiesz pani! Właśnie, co wyzna -

43.

czy miatas' reuder - vous utodni-
kowi, - gdy w cras jénore przebudzi-
tem się...

Arabiina.

Czy to moja wina, że w cras się pan
przebudzites'?

Arabiina.

(złupieżę) No... to me'!

Arabiina.

(zryblio) Reuder - vous, które me
przynio do skutku, jestre zbrod-
nią?

Arabiina.

Signora! sięgnie twoje, - że (do-
byma pistoletu) że - me nabyty!
Skutku twoj' ptochosci, bytyby stras-
liwe!! -

Arabiina.

Zalito? dla tego, że reuder - vous
me przynio do skutku? - Arabiina!

44. Bredzie ja! w gongorce! - Wywo-
łtes' mnie na tę górę, by podziwiać
^{za}~~zachód~~ słońca, daję mi spokój
z mierzosnemi temi wyrzutami - ty-
ty - mój poprawny Otello! i po-
dziwaj' zachód słońca! (zbliza się
doń i głasze go pod brodę -) No
co? (orule) Eh bien! Czy usmie-
chnię się. Lulu do swej' Mini? He?

Strabina.

(usmiecha się głośnowato) Hm!

Strabina.

Tak, to co innego.

Strabina.

(spokojniej) Signora!... zawsze
zaufabym ci' chętnie, gdyby świat
mnie przepisał sobie rozmaitych...

Hrabia.

Ej! plotkom wiewryć należy tylko
przez plotwę!

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

Hrabia.

Bah! - a ta druga plotwa?

Hrabia.

(Złaziąc go pod brodę) Co za plotwa?

W matryniści lepsza plotwa sta-
nowi zawsze żona. A teraz, adieu

Lulu! - Czas poprawić toaletę!

(wbiega do chaty)

Hrabia (sam)

Wład ta kochana talia ma władzę
nademną? nie pojmuje... wcale
wierzę w wagomę, widziałem
przemi na własne oczy - - Hm! -
A może to tylko zuchwałość ze

strony tych impertynencych bar-
graczy? (wota ra mię) Minie! -
Przebaczam ci po raz pięćdzie-
sisty! - (m. str.) Lecz biała
tym wrzemięśnikom honora, jeśli
wpadną kiedy w moje ręce!

Scena 8.

Hrabia - Benvenuto - Robert

potem Hrabina (na konie) Wzrysz.

Benvenuto.

(Wypadające z chaty z opalkowanym obra-
dem w rękę) Hrabina! - To ona! -
Ona tu? - Sama?! O rozkoszy! -
Nasampród ułożymy gdzie ber-
pięcznie ten obraz za trzy setli-
a potem cię się, nowomodny ty
Menelausie! (skazuje ku prawej)
gdzie był pozostawił swe przybory

podróžne, wtem staje oko w oko
Elrabiemu, który nieżył don 2 pi-
stoletu /

Elrabià.

Otoż jeden z nich!

Benvenuto.

(przenaromy) Elrabià!

Elrabià.

Mosi pami! Ciebie już mam!
Gdzie ten drugi?!

Benvenuto.

Drugi? drugi? Ja jestem ten
drugi.

Robert (z ręką)

Benvenuto! Hop! hop!

Benvenuto.

Nie! nie! - Tam jest ten drugi!
(wyrzyna mu pistolet) Na pomoc!
Na pomoc! (Chce wystrelić w po-
wietrze - klap!) A to co? Ta

mondevera bron' me nabita?
 To zmieniła postać rzeczy! / po-
 nywa za swą sekata, laste, i wu-
 ca się na hrabięgo) Hola Meue-
 laus!

Hrabiã.

(dobrym z kieszonki drugi, większy
pistolet / Ale ten nabity! Poleć
 drugie Bogu!

Robert. (wbiega)

Benvenuto! przybywam po ciebie
 z gońcalem. Aj hrabiã!

Hrabiã.

Tak - to ja! ~~Widny krwi!~~ ~~proga~~
~~damy z sobą!~~ Le karz swego
 honoru! - msuciel! ~~Widny krwi!~~
 pogadamy z sobą!

Benvenuto.

Pauze! pauze! Tak się mi godzę -
 może masz jeszcze w kieszeni armatę.

Robert.

(do hrabiego) Co to znaczy? Czy znaj-
dujemy się wśród opuszczeń?

Hrabia.

Satysfakcyi żądam!

Robert.

Ah?! więc pojedynczo?

Hrabia.

Podwojnie, panie! Gdyż wyzywam
was obojgu!

Finale.

Spiew.

Hrabia (tonem tragicznym)

Tak piosure w tej godzinie

Jeden polegnie z nas -

Inni nie swoga go nie minie

Zimny go skryje grób.

Robert i Benvenuto (z cicha do siebie)

Tylko śmiało... tylko śmiało

Trzeba mieć mięt zuchwata

Wzrył nasz imponuję mi
 Wię się ostro stawmy tu
 Wnet tchorz się zblamuję
 Ucielniać też co temu
 Tylko śmiało i to.

Arabia (n. str.)

Tylko śmiało, tylko śmiało
 Trzeba mić, mieć ruchomość
 Wyrzemy wszak przyjaźnym dźwię
 Nic mi się nie stanie tu
 Ci tchorze się zblamują
 Ucielniać co temu.

Benvenuto.

Gdy chesz pan tak komiecznie
 Niek przódko skomercy się
 Lecz tylko amerykański
 Pojedynceli nocy mieć.

Arabia.

Co to amerykański?

Robert.

Pan sobie chyba wypisz!

Beuvenuto (wesolo)

Labija się jali z płatkami

I bracie bęwa 'zdrow

To rzecz tak prosta, tak łatwa

Wszystkie przed tą grą

~~gdy kto myśli~~ Jak umie kto zgadywać

To diabli biona go

Bierzemy konie chustki

Ot na ten przykład dwa

Gdy gura kto wyciągnie

Już prości wypieć ma.

(Inhabia ośkałuje poroniony)

Robert i Beuvenuto.

To rzecz tak prosta, tak łatwa

Wszystkie przed tą grą

Jak umie kto zgadywać

To diabli biona go.

Arabia (n. str.)

Leć ja na pistolety brć będe się
To ostuka

Wyjmę naboje z lufy

I machaj do mnie puka

To rzecz tak prosta, tak łatwa

Wkaż wszystkim przed tą gwał-

(proklamuj publiczności całą mani-
fulację)

Choć mi mnie wybierac, to diabli bierą go.

Robert i Benvenuto.

Wyberac już cras nam

Tu prości Lucas
To rzecz tak prosta i to.

Już wybierać cras.

Tea

Arabia (Koryllion)

He, to istny szat-

Niech go diabli bierą,

Wszak zarówno słowo

Dziata celny strzat.

(Hrabina zjawia się niepostrzeżenie we drzwiach
chaty.)

Robert (podając hrabinie)

Cyaukali, to mi wrec
Przy niej' uszostko preer.

Hrabia.

Nie, nie, dosé tego jiri

Benevenuto.

Ha, ciagnij', gdyś nie tchor.

Robert i Benevenuto.

Ha! ciagnij', gdyś nie tchor

Ciagnij' { muré }

Nie crekamy nie

Raz jiri zdecyduj' się.

Hrabia. (na str.)

Gdybym ja jiri wybrat sobie

Żeby było źle

Kto ocali' mnie.

Hrabina.

(z tragicznym patosem, prowadząc wielką

Hrabina -

opow, rzucić się między nich.)

Łaski; łaski; straszne czołgi
 Pojedynek, przelew krwi
 Ah to jest mój jedyny
 Ah upadam, ah upadłem

Slabo mi - Slabo mnie -
 (Udając omdlenie pada w objęcia Benvenuto)
 Slabo jej
Strabla.

Jaki kocha mnie, więc przebaczam jej
 Widzę, drześ jasno to, w błędnym bytem ja
 sam

Robert i Benvenuto.

Jaki kocha go - więc przebacza nam.

Strabla.

Jaki kocha mnie

Więc przebaczam jej, przebaczam jej
 Jaki kocha mnie, ja przebaczam jej
 Widzę, drześ jasno to
 w błędnym bytem ja sam.

Robert i Benvenuto.

Jasno on widzi to

Zé ter' ostem, tak ostem jést sam.
 Jak' kocha go, jak' kocha go
 Jasno júi widzi to,
 Zé on ostem jést sam
 Wiéć zgoda.

Hrabina.

(prygdzi do niebi - i zmiéni ton w coraz
wiecelory. Tanci równieć tak samo.)

bis. { Ale niech łagodne piénié
 Ułoi wam sumiémé tra, la, la -
 Łaski; łaski; łaski!

Hrabia - Benvenuto - Robert

Niech moje łagodne piénié
 Ułoi wam sumiémé la, la, la!
 Pogodzi nas jéj miły głos.

(przy końcu wryscy trzej męzyszy trzy-
mają się w czutym uszku. Zdaleka słychać
wesoła muzykę powracającego pochodu
wieśniaków. Muzyka coraz głośniejsza.)

Anabia.

Co' znova tam ?

Sepp. (zjawia się - zagłębując w głąb)

Już ślubny orszak powraca tu.

Anabia.

Wsam, właśnie czas na to pojednanie

Niechaj się wesela w tym dniu

B. Przypść ich sam mój staranie

Co wina masz wytoczyć z piwnicy

Niech wesela, ~~to~~ się biesiadnicy

Wracaj stawcy wina ci.

Sepp. (przebiegle)

Ja sądzę tak

A z resztą, łatwo pokonyjemy braki.

(odchodzi)

(2 chaty w głąb stół, ławki etc. Poход

zjawia się na scenie - Wierśniacy melitowscy

zostają na górze z murkami, inni z no-

wożenicami schodzą.)

Chór.

Oboje się w tej chwili, tra, la la, la

Na rawrze postaczyli tra, la, la, la
 Tu echo głos nasz będzie mieć tra, la, la
 Więc obrygli wznieśli na ich cześć
Vivat! Vivat! Vivat!

(Tuż murzyli - Echo)

(Franciszek / z Teresa pod ręką)
 No idźmy dalej ztąd.
Arabella. (idąc na przeciw.)

Wstrzymajcie nitodbi się
 Z nas kardy takie wam
 Życzenia storgić chce
 Conte Falconi prosi was.

(Do otaczających wierszałków.)
 Abyście w naszych koto wstąpili
 I wesole posulac' chcieli
 Z nami wrac.

Chór Druwcząt.

Ah honor ten -

Chór męczyzn.
 Gotowy kardy z nas.

Teresa i Franciszek (2 ucha)

Ah gdyby już do domu pójść.

Toni:

Niech więc żyje nam

Ten hojny pan

Na cześć jego chorągwy w otwarty tan.

Chór powtarza)

Niech więc żyje - - etc.

(Pary tańczące zajmują środek sceny.

Chór otacza je w głębi, w półkole.

(Z lewej na przodzie: Hrabstwo, Robert,

Benvenuto. - Z prawej Franciszek,

Teresa, Marcin

Taniec z Chórem.

W wesoty płas

Wraz unoszą się zbis-

Wzrysy my tu

Hrabiego goście

Hej ochoczo z kubkiem w dłoni
 Aż się wieczór skłoni
 Gdy wieczorny bódre czas
 Odprawiamy młodych wrzaz.

Teresa.

Ah jak bije mi serduśko
 W domu chciałyby już być!

Frańciszek.

Pójdziem wkrótce moja duszko
 Cudna, smutna miłości, mić!

Chór.

Cruta parcia wrzeczyka tam {bis.
 Chcieli by być sam na sam {bis.

Toni.

Zebrana cała prosi drzwiyna
 Bys' wypit z nami kubek wina.
 (Kilka wesołościów przystępuje do wa-
 brzo z ogromnym debaucem)

Hrabia.

O, i dla cegół nie.

60.
(po pierwszemu tyłku, krzywiąc się)
Oj kwasna ta lura
Co ruosi ter' ekspetka natura - (spje)

Chór.
Jaki pić, to trza
Wypić do dna.

Snabia.
Iż Maradny kwas.
Snabia - Robert - Benvenuto.
To wino struje nas.

Chór.
Winko to cudownie skutki ma -
Winko to (brzy) Vivat, wivat, wivat!

Snabia.
(przyuśmiając się)
To będzie bardzo trudna rzecz.
/ Manya zjawia się w głębi, - gotowa do
do podróży - z tobotkiem w ręku
Snabia (ujrzawszy ją)

61.

Now, czego ci brat? Dlaczego smiesz się?
Czy chcesz porzucić kraj rodzinny?

Maryja.

O, tak, fatalnie! drżysz! wrywa mnie
Lecz nim powitam obca, błon -
Ucisnąć dajcie waszą dłoń!

(Dziwota otacza ją)

Ah te góry w siniej mgle
To mój kraj, czy wrócić doń!
Czyli się znów wyrzuci gdzie
Czy odnajdę serce me
Ah serce, ah serce
Tam daleko na dolinie

Pielny i uroczy świat
Lecz wśród szwarcu przódki ziemi
Przesadzony górski kwiat
Jeśli znajdę, czego szukałam
Ptakiem do was wrócę tu
Lecz gdy nie znajdę, skroń jak Kwiatelli
Do wiecznego schyłu smu

62 Tak jak Kwiat moja Skroni
Do wiecznego schyłu smu —
Miłość ma, istotę całą
Bez niej żyć, nie mogę, nie.
Tak, miś to, co mi życie dało
I do grobu wiedzie mnie
Tak, miś to, co mi życie dało
I do grobu wiedzie mnie.

Wszyscy.

(Podczas gdy Marya spina się coraz
wyżej na górze)

Niechaj los się twój odmieni
Niech się szczęście zatriem
Niechaj los się twój odmieni
Zegnaj nam, Zegnaj nam
Znowu ujrzym się.

/: Widnokrąg rumieni się od zachodu
słońca — (Światło elektryczne) Przed
sceną ciemny. — Podczas, gdy Marya

pojawia się na morzu szkaty, wyłnada-
 ją się niepostrzeżenie Franciszek i Te-
 resa; — Z lewej Wiersniacy zmuszają Hwa-
 biego do ponownego wychylenia ogromne-
 go drbana. — Z prawej Robert i Ben-
 venuto umirgają się do kabin.

(Zastona spada.)

Koniec aktu I-go

Akt II^{gi} (w 2^{ch} obrazach)

Obraz I^{szy}

Obszeruy plac w Rzymie. Killa ulic
z boków. - Z lewej na pierwszym elegancji
hotel. Zaraz obok klasztor z balkonem
Scena rozpięta ludem. Ruch i wraca
życie: /

Scena 1.

Lud - (potem) Benvenuto i Robert
(nathome) Marya.

Nr 6. Introdukcya.

Chór ogólny.

Świątobliwy Rzym
 W majestacie swym
 Już tysiące lat
 Cześć go cały świat
 W każdy czas
 Sława twoja
 Przepych twój
 Wiecznie trwa
 Półki Tybr
 Na swój bieg

Bos'ty w wielkó wiel
 Bos'ty Wloch Korona
 Eviva - Eviva!
 Tys' jest Wloch Korona
 Eviva { 3 razy.

Dzisiaj wielka, wesoła
 Zewsząd gości gęsta
 Bez podziwiał! Przym { bis.
 Wielkie drzewa stawy
 Sztuki i zabawy
 Wzrostko wielkie w miu {
 Przym to Wloch Korona.

Marya.

(Wchodzi w przebraniu Sabaudryka z lirą
 i matpeczką)

Spiew z Chorem.

Olej panowie, piękne pami
 Bliżej, bliżej proszę.
 Jto chce bawić się, mięk stanie
 I mięk da dwa grosze
 Matpka umie mióstwo sztuk
 Piękna matpka ta
 Maćre ile starczy nog

Gdy muzyka gra

{ Raz dwa trzy - allons - allons hop, hop -
 { Ah tylko w takt - jessse raz allons, allons,
 { hopp - La, la, la. - La la La

(: Marya stawia szkatułkę z malpcejką
na stoliku przed hotelem - poderas, gdy lud
gapi się na malpę - Marya występuje na
przód sceny, - scema!

Marya.

Po wietłkiej życia drodze.

Ja we snie ciągle chodzę.

Ah oddam cały świat

La jego ślad

La jego ślad

Choć re zuarenia padam

Do kota pytam, badam

Przypadkiem, czy też kto

Nie widział go.

Od wieczora do rana

Próżne, próżne me starania

Na mój głos z wszystkich stron

Echo brzmi - gdzie jest on: } bis.

Wracając na powrót do matki - poczem za-
czyne zbierać drobne monety w swój kieszon.

III^a

Hej panowie, piękne pami-
terki płacić swoje
Zarobitane na śniadanie
Dajcie po dwa grosze
Kiedy ja wyciągam ston
Ty się zoko ston
I twój ukton będzie miał
Kiedy, kto co dał.

Raz - dwa - trzy - Allons, allons hop, hop.
Ah choć w takit jenne raz
Allons - allons -

La, la -

(oddając się z wolna, zabrawszy matkę)

La, la, la, la!

Chor.

(powtarza jak wyżej i gawkać się za od-
chodzącą, z wolna opuszczając scenę.)

/Wchodzi: Robert i Benvenuto, którzy

który ostatni zacerpił dwie rozdala-
jących się drzwi.

Scena 2^{ga}

proza.

Robert i Benvenuto.

(Robert przygląda się badawczo gmachom,
wodotryskowi itd. Benvenuto umirga
się do dwóch drzwi, odchodzących wraz
z ludem.)

Robert.

Uspokoisz ty się raz?! Trafiśz czas
na umirgi - a tu tyle jeszcze do oglą-
dania w Rzymie!

Benvenuto.

Benedyktynów widziałem wryst-
kich, Franciszkanów i Jeruitów
tutaj. ^{czego} Czy chcesz więcej?

Robert.

Patrz tam! Co za zajmująca su-
tynia!

Benvenuto.

Nie dnoż miętą woszczyną!

69.

Wszystko zajmujące i zajmujące!

Robert.

Bo też kiedy spojrzeć — zewsząd wie-
je klasyczność! Jakto? Nieśmier-
telne Przymi arcydzieła, żadnego
nie wywarły na tobie wrażenia?

Benvenuto.

Ba i jakie jeszcze! Powiadam ci,
założę cię w jednym takim
przymi arcydziele!

Robert. (gorączkowo)

W którym? mów!

Benvenuto.

W Wenecji na Kapitolu — To ci
dama pour la bonne bouche!

Robert.

Niesrogaśny! Gdyby to ustyżata
czarująca krabina! —

Beuvaulto.

Arabina Falconi? - Daj mi
2 mi_o spokój!

Robert.

Jakto? Przed tygodniem przegrę-
gates' w zachwycie, że to najcudow-
niejsza kobieta z pod włoskiego nie-
ba!

Beuvaulto.

Najcudowniejna - morze!.. najfat-
rywsza - bez wątpienia! Coż to?
Nic mi wresz? Ubośtwi^{em}tem
ja_o od czterech dni z ogniem, ha,
z ogniem, jakiego złożeń tylko pa-
pa mój pięknie, albo wtoch, który
pięćre Kantany! - Ta dama, która
tak ubośtwi^{em}tem - stała mi się nie-
werna, zanim jeszcze mogła być
mi wrażliwa! -

Robert.

Czy być morze?

Pomyśl sobie: Karata się portretować
Arturowi Van-Brucki - czy sty-
rysz? temu partaczowi! - My
antyki, możemy między sobą mó-
wić swobodnie... Nie jestem pewnie
zarozumiałym arogantem - - Kto
jednak całą technikę, pewną w ma-
łym ma palec, jak ja, - Kto ta-
jemnie światło - ciemną traktuje
per bagatèle, jak ja - ten może
tylko parsknąć śmiechem na te po-
tworne nowiny!

Robert.

A więc Van-Brucki? Też
rozumiem finansowe jego ope-
racje! - Styratem, jak wspomni-
nat o bogatym upomniku dla bo-
stwa swego serca.

Benvenuto.

Finansowe operacje? Czy zydka
jakiego wywachał tu w Prę-
mie?

Robert.

C? weksel? - Artur zbyt jest je-
niyalnym, by chwytat się prozopolicy takiej
sztuczki! - On zynem swego stule-
cia! - Zostat aliyonaryuszem! Patrz!
nadchodzi właśnie. - Interes jego w pet-
nym toku!

Scena 3^{ia}

Cis - Lud (wotem) Artur (jako pielgrzym.)

N^z 1^z Chór i Arja.

(Chór śiaga się z wszystkich stron)

To pielgrzym świętych ludzi wór
Świętości przywiózł cały wór
Za bzeen on odpreda wam
Towarów swych obfity kram.

Artur. (pielgrzym)Recitativ.

Pójdrze tu, bez mojej pieczy

Straszny na was cryha los
 Na tej' ziemi' dwoje sa rzeczy
 Pierwsza, wiara, druga, trzosa.
 Jak' ctugo ma sie to na swiecie
 Jeszcze byc czemo' moriecei ^{chory} ~~patrz.~~ ^{patrz.}
 Spojrzyjcie wiec prosze
 Co ja wam przynosze
 Caly ten cudowny kram
 Z ziemi' swietej mam
 Te wszystkie manatki
 Ten przyniosl maja' rzadki
 Do dnia zniszczenia wszelek' zlo
 Bo swiete sa
 By was uratowac'
 Z wielk'nych klatuszy
 Oddam skarby te ze strata
 Co' chcecie nie?

II²⁴

Panto fle te o cud
 Jak' swietosc' czci je lud
 Semiramus o tam -
 Pro Semiramus w nich
 Probita kardy sztych
 A kiedy Salomon

Otrzymat to cadeau
Zgrypiat ja!i trop -
Madame c'est trop.

Głos.
Pięćdziesiąt linów.

Artur.
Kto co da?

Drugi głos.
Ja dam sześćdziesiąt.

Artur.
Kto co da?

Dwa inne głosy.
Ja siedemdziesiąt.

Artur.
Kto co da?

Trzy głosy.
Ja dziewięćdziesiąt.

Artur.
Kto co da?

Ah weź już go, już jest twym
Benedictio moja pragnij.

Chór.
Bardka rzecz cudowna ta
Trzyścia zdwoj z pewnością da!

Kiszpańska trzcinka to
~~Leś~~ ^{Sam} Mojżesz dierzył ją
 Gdy w puszczy w chwili stał
 Pragnienie piekło go
 Nuci walił nią jak rżnięt
 O nagie czoła skat
 Piwa i wódki chciał
 A wodę miał
 To historyczna trzcinka

La wypisanie partyi-
Reuigo- z Tranity

arkuszy 12.

Tr: 1 cent: 80.

dz 6/85.

Tranity

Artur.

III

Z Józefa plastera gura
Plaster dawno już się odart
Ten gura wyrwata mu
Wiołowa Petyfar
Gdy Józef młody smęlił
Niegroczmie od niej smęlił
To ona wtedy w niego
I dalej w korytki:

To historyczny gureł jest. *Kierman*

(Licytacja jako poprzednio)

Prora.

Scena 4ta

Artur, Robert - Benvenuto.

Artur (po odwołaniu ludu odstania Kapiszon) Wiwat! interes proupe-
nuje! (Chowa pieniądze) Co tu ja mam
w kieszeni? (dobywa z niej rękę wstążki)
Lok? wiem już! Od rudej Katarzyny-
nie, od blondynki Helusi, a może od bru-
netki Giovanny? - Na honor nie pa-

miętam! — Szkloda! Trzeba było spie-
nić go za kędziór ze łba Abrama!

Robert.

(dobywa nożyka) Albo ten gnyp? Wy-
bornie mógłby udawać brzytwę sp.
Meturalema.

Benvenuto.

To mi finansowa operacja! Jutro
przeglądnę wszystkie moje drobiazgi
i otworzę handel relikwiami! (dobywa
małej miniatury) Najprzeczad ta mi-
niaturka — ukończyłem ją wczoraj —
to pierwsza mego zbioru!

Robert.

Tvoja robota? — Ależ to starozłoty
kamień — a do tego lichota!

Benvenuto.

Starozłoty kamień? Inuśzuy!
Nie rozumiesz się na rzeczy!

Artur. (przyglądając się)

Oczywista! — Stawa lichota, jak świat!

Beuvenuto.

Wtem moja sztuka - tak malować, aby
wresz wyglądała i staro -

Artur i Robert.

J licha ?!

Beuvenuto. (padły)

To się rozumie !

DYREKCJA TEATRU HR. SKARBKA
WE LWOWIE
J. D.

Artur.

Mniejsza z tem ! - Biegnę do domu, aże-
by się przebrać, potem nabędę u ju-
bilara najkosztowniejczy nasamiennik,
na jaki go stać, - z tym zaś upomin-
niem pospieszę do najpiękniejszych z ko-
biet, do krabiny mego serca !

Scena 5ta

Ciż - krabia - krabina.

Krabia (wchodzi)

Pójdź Signora, jesteśmy u celu.

Trzej malarze.

Oj! krabia!! Artur.

(Zgusza szybko kapiszorem)

Tego brakowało! mi zdawało się!
 (Usiada się w głąb, składa ręce i staje
w pobożnej postawie)

Hrabina.

Cospetto! powtarzam ci, że nie chcę
 nie chcę!

Hrabia.

Zapominasz Signora, żeś moja mat-
 żonka i że obowiązkiem twym, być
 mi posłuszną. Nie zmuszaj mnie
 do udania się na drogę prawa.

Hrabina.

(spotykając Roberta i Beauvanta)

Ah, moi panowie! Co za nieszczęście, że
 was spotykam! pomyślcie sobie, mat-
 żonki mój; tyran wiewrutny, zamknąć
 mnie chce w klasztorze.

Artur.

(n. str.) Oj! do diabła!

Hrabia. (wskażując)

Oto tu! — w podwórzy stworzili szybką sieć

zponfata. Jak mi się zdaje, mam
przed sobą dwu młodzińców przy-
zwyczaj. Pozwólcie państwu, ażebym
obrat was na sędziów polubownych
w sprawie między mną, a tą panią,
moją matronką.

Robert.

Stuchamy uwarunek.

Antur.

(z cicha do Roberta) Przedstaw mi,
jako bogobojnego pustelnika.

Robert.

Panie hrabio! My malarze, z tymi je-
steszmy sędziami. Oto powarung, cno-
tliwy, bogobojny frater Antur,
pustelnik z gór pobliskich. Udać się
doń z zupełnem zaufaniem.

Hrabina.

(na str.) Co to za strach na wróble?

Hrabia.

Traf szeregolisty, czcigodny starce!

proszę ucatować waszą Stoi. / Ar-
tur podaje mi prompatycznie najpierw
 jedną, potem drugą, rolę do ucatowa-
 nia / Artur.

(pod nosem) Rava avis, plenis venter
 non studet bibenter !

Hrabia.

Nie rozumiałem wprawdzie ani słowa,
 podzielał jednak zupełnie zdanie
 wasze, świątobliwy ojciec.

Artur.

(podaje hrabinie rolę do ucatowania)

Panem et circenses...

Hrabina.

(gniewnie) Nie myślę przystępować do
 spowiedzi ! (uderza go wachlarzem po
palcach) Impertinent !

Hrabia.

Signona ! mi zmięwaraj tego czcigod-

nego męża i tacińskiego! Postuchaj ojcie!

Artur.

Stucham.

Hrabia.

Před laty dwudziestu trzema, zaślubitem tę oto miewiastę.

Hrabina.

Kłaustwo! Nie wierz mi staraszku! Ja sama mam dopiero roli dwudziestą drugą.

Artur.

(n. str.) No patrzcie państwo! przedemną przysięgata, że konczy roli dwie-więtnasty! -

Hrabia.

Upieram się stanowczo przy mojem twierdzeniu. Před laty dwudziestu trzema zaślubitem tę oto miewiastę. Matka jej hrabina Cadolimano polis, któreg' idee fixe było potaczenie rodzin Cadolimano-

proh i falconi = Catafoni; zasľubita
mnie juž w myšli z tá mojô matron-
ka, zaim jesne tá pryzrta na
šwiat, tojst na rok pred jej' urodze-
nem. — Itad matrenstvo nasre trwa
juž lat ošwadzišua i trzy.

Artur.

Aha!

Benvenuto.

Za porwolomem! Gadyby zas' pami
hrabina byta pryzrta na šwiat ja-
ko chłopič? Hrabä.

I to byto przewidriane z góry. Natusras
hrabina jako chłopič bytaby byta
zasľubita mojô siostrô — i tak žona
mojô bytaby so' byta stata moim
zwagrem. Artur.

Prosimy dalej, Signor Conte!

Arabria.

Czy wieś starce bogobojny, jaki wy-
wodzić się ta oto matrona za mo-
je przysięganie?

Satur. (pod nosem)

Mundus vult decipi, ergo decipiatur.

Arabria.

Bardzo słusznie. Oto wywodzić mi
się czarnym wiarytostwem, jakego
mi tuja, dzieje tego planety.

Arabria.

Tę planety.

Arabria.

Tę planety. Arabria.

Czygodny starce, nie wierz mi, on
Ktanie!

Arabria.

Ażali mi przebaczytem już pa-
rą przednie?

Hrabina.

Nie prawda! 49!

Hrabia.

50! - Moje notatki nie mylą!

Hrabina.

Miler potworze! - panowie! nigdy
jeszcze Roberta, nigdy, powtarzam, nie
była niewinnej prośbą! Jest to
idee fixe mego matronia, że prze-
tworzenie rodziny falconi - Calafoni
i na mi spotnieć się musi.

Artur.

Quid novi? Jakie przemówienie?

Hrabia.

Widzisz stawere przed sobą, ostatnią
latwość starożytnego, lecz i nie-
znętego rodu! - Od czasu wojen krzy-
żowych, pod czas litewskich przedkowie
moi petniłi chwaty pozostali w domu,

Kardemu falconi - Calafoni z rzędu
przypinana żonaczka rogi. Kardy
zai' falconi - Calafoni z rzędu był
żonатыm. Nawet mój ojciec.

Artur.

Niejedobrze!
Krabia.

Zapomniałem was, bogobojny starce.

Stad król Gotfryd Bonillon przy-
ordobił tarce, nasze herbowa, pe-
terina, para, jelenich rogów.

Krabia.

Czuję się niesłusznie! przelionates'
się zatem, że mój matronelli cierpi
na manię prześladowczą.

Artur.

O mój, moja córko! matronelli twój,
jeśli nie uskarsza, musi mieć potemu
powody.

Strabià.

To! to! to! świątobliwy ojcie! To, to,
to!!

Autur.

Dlatego uwarłam za stoworne, ażebyś
córkę moją ostatnie dni kawałku
przepędziła w tym klasztorze w po-
bożnem rozmyślanii.

Strabià.

Prze nigdy! mi! mi! mi!

Strabià.

Ja zaś powtarzam: tak, tak, tak!-
Dziękuję wam, czcigodny ojcie, za ten
wyrok polubowny. Krewka moja, -
Donna Sofronià, klasztoru tego
przetozona, przyjmie matronkę mo-
ją z otwartemi rękoma.

Ver 8^y Kurintet.

Strabià.

Ja pójdę teraz na dni trzy
 W klasztorze celkę wybrać jej ci
 Tymczasem mi tu woń znow
 Pięknyma słuchaj świętych słów.

Knabina (gwaltownie)

Nie, nie, nie -

I sto vary nie, tysiąc vary nie, nie, nie
 Zabaw szukać chce wsio d' zgiętku

wrraw

I nie dam się ja zamknąć, nie.

Knabica. (do Artura)

Cóż na to piękny mój?

Artur. (zmięknym głosem)

" O ~~ex~~emplum odiosum."

O tempora! o mores! "

Benvenuto.

" Justitia animorum fundamentum. ! "

Robert.

"Periculum in mora! -"

Hrabia (n. str.)

Co za cześć iść tu cud

Do łazienki twojej jał? i tu? } brs.

Trzej malarze (n. str.)

Łazienki twojej już

I dalej ani rusz.

Hrabina.

Nie, po tydzień kwóć mi!

Ja się mi dam zamknąć mi.

Przem.

Artur. (z uśmiechem do Benvenuto)

Ale psalterz gdzie jest? gdzie?

Benvenuto. (stali razem)

A wręć Bądecheva bieliz.

Hrabia (do Artura)

Przepraszam proszę do sumienia.

Artur.

Wnet ja skruszę jej sumienie -

(Otwierając książkę)

W pięknej księżycu tej

Piękne modlitwy są

Jak od polasy z tej

Ocalić duszę swą.

(Do mabiny)

Cicho, wystuchaj mnie

Bo nie androny

Wykladać tutaj chce

Estowić ucrony.

Strabina. (poruszając go)

Wszak to on!

Autur.

Cicho, bo wypadnie tułów na ślad.

Strabina (zł.)

A więc wystuchac' chce tych swiętych
Słów.

Strabina.

O mierzny' dmi, wystuchac' chce!

Robert i Benvenuto.

O tych siłach, co na świecie
 Potwór ten przeklęty yarat.
 Na niewinność wciąż nastawa mi
 na zart.

Wyklad on, da on jej, var dwa nauki
 da.

Arleina i Potur. (do krabego)

Nauki tej pobożnych słów
 Postuchać chciję ja mówię znów.

Wspomaganie Arleina.

A więc odchodzę wnet.

(odchodzi do domu obok hotelu)

Benvenuto i Robert.

Nauki tej pobożnych słów
 (wstrzymując krabego)
 Postuchać chciję.

Więc dalej mów.

Artur. (do hrabiego)

Me nauki moich słów.

/Mówi Artur zgroźny, że hrabia
drzeżdzy, ramięka księżkę i odstawia
Vapieszon /

(Namiętnie do hrabiny)

Zawsze jest pora

Słuchac' Amora

Jego rady

Wolne od zdrady

Rozkory cary

Mitosci' cary

Tręgane dni

Dają mi

Ale w mitosci'

Tręgacie gości

Mitose' to tręgacie da i bis.

I w zachwycie

Spytując życie

Catus ah -

Istny raj

Krótko trwa

Zechwył ten

Mija wnet zloty sen

Ah ten raj

Jeszcze też daj

Choć troneczka

Choć jednego catuseczka

Choć jednego, ah blagam cię.

Hrabina.

Dość nauki tych

Po Warida z nich

Do tego sturj

Nie słucham sturj.

Artur.

Po Wito nra takie oczy, usta

Dla tego Warida nauka pusta

Ah, takie oczy, takie usta

Ah - sam Bóg wpoił w duszę
 Miłości, Naturze
 Uczył to sam
 Więc przebaczy wam.

/ Hrabia zjawia się na balkonie. Ben-
 venuto i Robert zwracają uwagę
 Autora Wrażaniem - Ten zamyśla
 szybko kapturzon i otwiera książkę. /

Benvenuto i Robert.

"Post multa saecula, saecula procula nulla!"

Hrabia. (z balkonu)

No i co?

Autur.

Uproś cravny duch
 Na jst zlamany jur.

Hrabia:

O panie prawdaż to
 Co mówić mi?

Hrabina.

To świąty mąż - cudowna mowa
Jaś słuchać jej gotowa wciąż.

Artur.

(wstępując na Biednicka)

W piętniej księżecce tej

Piękne nauki są

Jak od pokusy tej

Ocalić duszę swą.

Benvenuto i Robert.

W piętniej księżecce tej

Piękne nauki są

Jak zbawić duszę swą.

Hrabia. (uradowany)

Wnet nie dół rejdaż tam

Ah wdzięczność dla was mam.

(z wita z balkonem)

Antur.

(wybieło do hrabiny)

Wiedząc, co chce się stać
Jam jest na zawołanie.

Hrabina.

A więc mam zgodzić się
By tu zamieszkało mnie.

Antur.

(Wskazując na hotel)

O to nie będzie wcale źle -
Wiedzeniem o ruinach
Przy twym bólu.

Antur i hrabina.

Sam Bóg wpisł. w duszę
Mitosi naturę
Chciał tego on sam
Więc przebaczy nam.

} his.

Brama pensjonatu starca się - Bevenuto

96.

i Robert Korabaja - Hrabia wraca
na scenę! /

Artur.

(Jakoby czytał z księżki)

" Gaudeamus igitur! "

Benvenuto - Robert.

- " Juvenes dum sumus. "

Hrabia. (z podręcznika n. str.)

Co za ciekawe - (j. w.)

Tyref' malarze.

(n. str.) Leciemy koniec jura (j. w.)

Hrabia. (do hrabiego)

A więc ja zgadram się,

Tam prowadzić mnie!

Hrabia.

Co ona zgadza się?

Ensemble.

Hrabia.

Lawsze jest pora słuchać Arnora

Jego rady wolne od zdrady

Hrabia i Antoni.

o arem { Mądrym radom honor wszelki

Ale dla ^{meo} _{mu} się to wszelki

Że ter' słucha jego rad.

Hrabia.

{ Więc tam o zwolku
Przy moim boku będzie pan.

Antoni.

Będzie tam.

Hrabia.

A więc odejść czas, już czas.

Antoni.

Będzie tam.

Hrabia.

Będzie tam, będzie tam, tak!

Antoni.

Tam czekać mnie.

Hrabia.

{ Rozkazy crany, młoci żary

Stodkie' pokusy
 Długie' catusy
 Będę tam w miejscu tem
 Pewnie będę tam.

Arthur.

Poboznego mecia stow
 Ah ciekaję nas
 W miejscu tem
 Tak więc odejść cras -
 Tak ciekaj' mnie
 Tam w miejscu tem
 Będę tam.

Arabià - Beauvau - Robert.

Poboznego mecia stow
 Znaczenie stow tych Zmienia Zmów.

(Podczas, gdy trzej' malawie rozmawiają
 z sobą z ucha, wzrokiem towarzyszą
 ruchom wabięgo - ten chwycający żonę
 za rękę, wprowadza ją do klasztoru. Brama

99.

Zamyłka się za mną z traskiem

Recitativ.

Scena 6ta

proze.

Ciri (bez wabiego i wabiny)

Artur.

(Zrzuca z siebie habit i Kapuśron)

Chwata Bogu! Onal me' radstawtem
się własną bogobojnością... Ptaszek
w Klatce - Ostatni z rodu falconi -
Calafoni zasnie pierwszą noc spo-
vojnie. A teraz - do dręta!

Robert.

Do jakiego dręta?

Artur.

Grosiwa zarobitem dość!! W hotelu,
obok Klasztoru, urzędem Dzis' wie-
czorem artystyczna fetę i zapraszam

was wszystkich Kolegów - i Kobięce
nasze modele! -

Robert.

Nie przeszkadzamy zatem!

Benvenuto.

Pojdź Robertcie! - Do ardensa! / pod
chłodzą obadwaj.

Scena 7.

Artur (sam)

Znowu więc straciłam pamięć! / pro-
charli) Krabina Kocha mnie... Kocha
mnie bez wątpienia... ja zaś? -- Za-
pewne polkocham ją, gdy się rozta-
czy! -- Jęć za kobietami... w czasie
przeszłym... w teraźniejszym zaś je-
stem zimny jak głąz! -- Jedna tylko...
jedna... ideał moich marzeń -- i jęć
ona jęć? -- O Maryo, biedna moja

Marya! (ramienna się wużyłbi)

Scena 8^a

Artur. - Marya (wchodzi z rybłko.)

Marya.

Nieba! to on! - Serce bić mi przesta-
to... Odwagi! (gt.) Signor!

Artur.

Jakiś sabaudczyk. Czego chcesz chłop-
ce?

Marya.

Was właśnie szukam. Nie jesteście-ż
starym malarzem Van-Bruck?

Artur.

Tak, Van-Bruck, lecz co do stawy...
dejmij temu prośbę... Chłopce, twarz
twoja mi jest mi obca... Mniej zra
z tem. Czego chcesz ode mnie?

Marya.

Malarza szukam.

Artur.

Proszę. Chcesz mi porować... Jeśli

Wszystko zapotrzebuję takiego wzrostu.
Co to jest? Ja cię znam..!

Marya.

Po raz pierwszy jestem w Rzymie.

Artur.

Jaki cię nazywasz?

Marya.

Pepino.

Artur.

Pepino! staw się jutro w mojej pracowni. Mieszkałam.....

Marya.

Nie chcę być modelem.

Artur.

Zaplanuję cię i polecę cię
Kolegom. - Nie chcesz mi porzucić?
Czego więc żądam ode mnie?

Marya.

Malarzem chcę być mistrzem.

Artur.

Ho! ho! mój chłopczyna... wiele powoła-

nych, mało wybranych - Nasamproś
treba ochoty -

Marya.

Mam ja' Artur.

Ambrici' Marya.

Mam ja' Artur.

Talentu. Marya.

Zapewniają mnie, że nie brali mi i tego.

Artur.

I - dobrej' rzekoty.

Marya.

Jakżeś lepsza od waszej? Jedną,
gorącą mam prośbę - poradzcie mi
warym zostać uerzmem!!

Nr 9-ty Duet.

Artur.

Malavrem zostac' tyś gotowy

Marya.

O, być malarzem tak jak piew. ...

Sotter.

Leć ślad ci przysła myśl do głębi?

Marya.

Oddawna już mam taki plan.

1.

Gdyś zachodzące widział słońce

Wśród świat olbrzymich był

Purpura, srebrny gór płonące

To dla mnie obraz był.

Zapatrzone w niebo skłony

Bożki słab cudnych farb

Jak potem ciemne

Niepostawienie

Płetwy jasne kryły się w mgle

Statem jak wryty

O czerwon^{ca}ym

Malarzem być

Nym było mem

Malarem być, nym byto snem
Jedynem to pragnieniem mem

(Malarem być, nym byto snem
Jedynem to pragnieniem mem.)

Artur (na st.)

Cudowny chłopak z swoim snem
Artystę widać w wrzyszkach tem.

(złotuo)

Ty umiesz piękno cnać

Więc się do pracy wrac

I pilnie murem wciąż stur

W nauce ty mojej będziesz jur

Naukę, jak się pały męsz

Na naturę jak patrzeć masz

jak się wielkim

Tak, tak będziesz w mig

Drugi Artur Bryk

Sprowadzi do mnie zaraz się.

Marya.

Co miśkać u pana mam?

Sotur.

To rzecz prosta.

Mawga.

To rzecz prosta —

Sotur.

Naturalnie.

Mawga.

Naturalnie —

(n. str.) To rzecz naturalna

W Kostjuniu tym

Bez nawarzenia mogą mieszkać 2 min

Ten Kostjuniu w chwile 2ta

Jest tawra, ma — jest tawra, ma.

Sotur.

W przyjaciół gromie, gdy 2 razy do raz.

Kuchiki petne ida, w krag

Pic musisz wrar.

Mawga.

Pic musisz wrar? —

Sotur.

Coś dziwne uż? Dla czegoś mi 3

Marya.

Upiję razem z wami się.

Antur.

Tak... a kiedy w kłótni ząb za ząb
Do bitki przysiężę, wal i ząb
We dwójkę nie łatwo werwać nas.

Marya.

Przelewać krew! -...

Antur.

Tak jest, łac' krew! -

Marya.

Za pana być się będzie, jąc lew.

Antur.

To rzecz prosta.

Marya.

To rzecz prosta.

Antur.

'Naturalnie!'

Marya. (na stronie)

Naturalnie

To rzecz naturalna w Kootjinnie tym
Upijac' się może, być razem z nim

Płeć moja w chwili sta
Jest tawera ma, jest tawera ma.

Sutor.

Zgoda więc -

Marya.

Zgoda więc - tak.

Sutor.

Swobodnie myśleć, kochać się
Artystom tak przystoi więc
A choć skandalik gdzie trafi się
Artysta śmieje się.

Rarem.

Oh bo on swobodny jak ptak La
Swobodny wolny jest jak ptak.
(odchodzi do hotelu)

Zmiana.

(Zmroci.)

Scena rozdzielona.

(2 lewej od publiczności | 2 prawej od grodu
ogrod hotelowy. | Klasterowy. :)

/: Mur powojami i winoroślą zarosty
rozdziela scenę // W głębi ciemne o-
kna Kłostoru.

Scena I.

Donna Sofronia z Pensjonatkami
i z Hrabinią (wychodzi z prawami (z prawej
strony) i Kocera (powracając z ogrodu)

Nr 10^{ty} Chór podwojny.

I Chór pensjonarek.

Gdy wieczorny dożył drwonka
 Wód ciszy brzmie {ki.

Nam modlitwa i konułka

Zamykajcie drzwi

Dzień w dzień, dzień w dzień

Po prochadce wieczornej

W Kłostorny znów cień

Trzaskie z nas Karida ma

Ha, ha, ha -

Ducha wznosi w mebrós mlaki
 Wiczoś taki istny raj
 (Z lewej strony muru wchodzi:)
Rozaliuda, Marjetta, Helena, Flora,
Amitta etc. (tuczeir) Chór malarzy.
 (wpadają wesolo śmiejąc)

III^{ci} Chór.

Wesolo śpiewać, dobrze się
 To stota jest żywota mić
 La, la, la, la
 Gdy drwoni druzgocnie
 Szło go szło
 Przy tonach tych, mić znużeni się
 La, la, la, la
 Cheć czasem powstają i swany
 Tra, la, la
 Tem żywiej brzękiem w puchawy
 Hłopot, kłopot, kłopot!

Hoppsa ! tra la, la -

Proza.

Scena 2^{ga}

Cez - Marya (jako uczeń i notura)

Marya (na str.)

Towarzystwo liżne i wesole! (głośno)

Żanowni panowie! szanowne damy!

Mistrz Van-Bruck polecił mi
powitać was w swoim imieniu. Sta-
życ' wam będzie natychmiast.

Rozaliuda.

Kto to? Maryetta.

Twój mierzana.

Helena.

Przystojny chłopak!

Maryetta.

Kto jesteś, który przemawia w imie-
niu mistrza?

Marya.

Jestem jego nowym uczniem.

Benvenuto.

A więc Kolega?

Malavre.

Witaj Kolego!

Marya.

Usiłnem staraniem mojem będnie, za-
stanieś sobie nato miasto!

Rosalinda.

Daleko postąpiles już w sztuce?

Marya.

Nie dotknąłem jeszcze palety, mistrz
przyjął mnie dopiero przed kil-
ku godzinami.

Maryetta.

Co za szkoda! Jużbyś chłopcu! By-
talym natychmiast powierzyła się two-
jemu peuzłowi!

Helena.

Cos' przecież umieć musisz!

Marya.

Umieć muszę piśnuki.

Węryny.

Brawo! / Maryetta próduje mi Mau-
Dolinę — Marya sta^{je} w swobodnej
postawie, oparta o stół. Węryny sta-
crają ja. Dziwczęta chwyta^{ją} tam —
bonyny /

Nr 11te Pieśń.Marya:

Choć wredny mi brat
 Jak fałby się dzieł
 Do zabaw mam smac.
 I wprawę w tem ja mam —
 Pieśń wzrusza w lot kwieć
 Rozrywa, weseli,
 Wesoty więc pieśń
 Zamie ja wam.
 Ktoż z was na miejscu swem
 Przy skończonym takie pieśni mojej
 (Dziwczęta — czy jest taka siła

By wstrzymać wstanie byta
W tem wszyscy my stabi

Spiw nęci, spiw wabi

Upaja nam stuch

Porywa nas w ruch

Wesota muzyka jestestwo przemika

Na sercach nam gra La, la, la -

(Równocześnie penygonarki wracają
z głębi ogrodu - nadstuchają - potem
zaczynają podrygiwać - nawzajem
puszczają się w tan: /

I toż z was na miejscu swem ustoi

Przy skoczonym tańcu pieśni mojej

Dziwota, która woleła z was

Iść w tamieć czas

Ah nogi się z rozkoszą

Już senne w tamieć proszą

Teraz trudna rada

Więc wplasy iść wypadła

La, la, la -

Lekko płynię na kształt fal
Wreszcie ten płynię, płynię w dal
Co raz szybciej! Kwazij krew
I oddech szybszy i w talit wciąż
Serce drży.

/ Ogólny tamieć /

(Podczas tamiecowego wiru wchodzi
Sofronia, ramia, krabina.

Sofronia.

(Zatamniając dlonie) Apage Jata-
nas !... Co za diabelskie melodie !!
Precz stąd ! Natychmiast precz !

(wypędra pensjonarki do klasztoru
i zamyka drzwi za siebie)

Scena 3^{cia}

Cis - Autorki (po tea) Flwiba hotelowa.

Artur. (wchodzi)

Panowie i panie ! Pijmy, bulajmy,
Szalejmy ! Złto spusć nos na kwintę
Anathema sit !

Waryssey.

Anathema!

Maryca.

Mistrzu! pić nie mogę.

Antur.

Co to? Non possumus? Musisz ka-
narku, musisz! Skoroś wypadł mię-
dzy wrong, musisz krakać!

Beurenuto. (cięty)

Struś. Krakowi cła nie wykole!

Robert.

O! nie przypięt, nie przylatał!

Antur.

Beurenuto, za jakie krzywdy mścisz
się na zdrowym sensie twoją logiką?!

Waryssey.

Brawo! - Tusz! Tusz!

(Tusz, kłona muzyka)

Proraliuda.

Stawiam dalej wniosek: Fundatoro-
wi cataska. Waryssey i wrzysłki!

Kobuły.

Bis! bis! Fona! (otwierając go)

Maryca (przechybiając im)

Mistrzu! Sam werwales' nas do ochoty - a nie pijem!

Artur.

Werwalem was do ochoty... i o toż

z ochotą - (chcąc objąć Roraliudę)

Maryca.

(Stając między nimi)

Mistrzu, daj pokój figlom! -

Nie mamy już wina.

Artur.

Oho! słuchajcie mój chłopcy!

Przeź z suchem gawędem!

Wzrysey.

Wina! wina!

Sturiba hotelowa. (wpada

z flaszami, koczami etc.)

Wzrysey.

Brawo! Brawo!

Rozalińda.

Fundatorowi Tusz !!

Waryscy.Tusz ! Tusz !! [Nocia muryka]Nr 12. Finale.Inter.

Stampana hej, choć morze lej
 Niech wszystko się w szampau zmieni
 Po trudach dnia

Odetchnąć trwa

Potrzeba nam jest orzeźwienia z bis.

Hej wino śpiew rozgrzewa
 Śpiew słodkie budzi zachwyt

Ducha wznosi w błękity

Stampana lej

Śpiewajcie w głos

Catusów - pijcie miód

Bo catury jak śpiewy

Z winem jeden roś

W szampanie mądrość jest prawdziwa

W nauce próżny trud

Kto podził, ten jaki słowik spiewa ^{119.}

(Żurba wnozi Szampang)

Choć nigdy nie znał mit
Spiewa słicznie taki jaki z mit

Tra, la, la, la

Ogień jest w rozumielem tem wnie

Tra, la, la

Ogień musi też catus mieć i spiew.

(Wzrysey. powotawaję)

Wino ogień pali wiew

Ogień, ogień ma mieć też i spiew.
etc.

(Artur. do Kobiet)

Różane lice

Czute drzewie

Pierwsze skłanice

Na zdrowie wam.

(Kobiety.)

Jakże miłym Artur jest

To mi srylc.

Robert - Benvenuto.

Zdrowie naszych pięknych dam.

Artur.

Tak trza, la, la, la -

Ogień jest w szumiącym winie tem
etc.

Benvenuto.

Kto tytko do was zbliży się
Ten w więzach wnet się czuje -

(wskazuje na Maryę)

Nasz tytko Rafael in spe

On wciąż was ignoruje

Maryeta - Roraliinda.

Oho!

Robert.

(wskazuje na rany słona Maryę)

On względem was
Jest obojętny gtar.

Rozaliuda.

Na prawdę z rhoda
Ni krew w min, lecz woda.

Maryjta.

Wyleczyć go potrzeba.

Dziworeta.

Przypatrzemy się Kunstytkom tym.

(Z kieliszkiem w ręku zbliza się do

Maryi — Za nią wszyscy tak samo)

^{Jak wzrost wysmukły i gładki}
Figure taka wierzaj mi

Że rzadko widzieć da się

O cacych centymetrów trzy

Sylfidy przeważnie w pasie.

Razem.

Tylko o twój sąd rozchodzi się
Koncessya, więc oddarżam cię

Spojrzyj prozę z tego i odpowiedź daj
 Orys' tak piękna talie widział gdzie.

Wzrysecy.

Tylko o twój sąd (i to)

Sotur. (na str.)

Co o mnie myśleć może,
 Lem jałki Fryc, lub tchórz
 W ogrodzie o tej porze
 Zapewne czeka jwi.

Marya. (wzruszona)

Choć tysiące wdzięków macie
 Wierzy zarzut zrobić mam.

Kobiety.

Oryście taka rzecz słyszały?

Malavre.

A to co? Marya.

Witajcie rzecz to obca wam.

123.

Dziwota. soburnae
Bacznoś' co on mówić chce -

Malarze.
Ha! ha! ha! ha!!

Marya.
Wasza myśl, wasza myśl
Do blichtru tyłko płonie
Wy Kochacie piękne Wasy
Wille, Kabryolety, Konie,
Aksamity i atłasy
Drogi suknie, Kapselusze
I drogie kruszców garnitury
Kosmetyki i fryzury
Zmieś Wieliszewo moje
Flukać cato, noe
To cel życia wasz
I prawda, jest to,
Że jak mi starczy
Grosza nam

Mitose' gasnie wam.

1. Artur wstając z rąjcia się wst.
Kich Marya, przetarci przer
mur i zawią się po drugiej stronie
tegoż, - w ogrodzie pensjonatu.

Dziwota.

Cicho bądź grubjanie ty.
Malarre.

Przez stąd, przez z grubjaniem tym.

Marietta (oglądając się)

Lece co się dzieje z nim

Pokój. daniel

Przesłuchanie nam się sprawit

Nie pastus nas zostawit

Lobozów szaję tej:

(Sturba wnosi talerze z jedzeniem.)

Artur. (śledząc w okło)

Pięknej mej nie ma tu żbś

Daremmie szukam jej.

Benvenuto.

Za chwile tu powróci

Ważna on sprawa ma

Hej do wściekły strampaus'kie
nam humor da.

(wskazuje na stół)

Nakryty stół?

(wysey siadając)

Marya.

(Na stronie, oglądając się)

Ah nie ma go tu

On maix rendre-vous.

(Niepostrożona przez jedzących
przetłazi przez mur - otworzył się
plaszczem!)

Artur. (n. str.)

Ah nie zjawita się!

Idz

Benvenuto. (do towarzystwa)

~~Idz~~ nie piśniece ni mru-mru-
To coś opowiem wam.

Rosalinda - Maryetta.

Nie piśniece ni mru, mru.

Benvenuto.

Arturek ma tam reuder - vous
Wagrodzie jst on tam.

Helena - Flora.

A! reuder - vous {

Co tete a tete ha, ha -

Dyskretye nama more porua wnet.

Artur. (u. str.)

Samotny ja na reuder - vous

Dotychczas nie ma jessere jej

Benvenuto.

Lez pt, bo oto jst pan maz.

Wzrysey. (miejscie Ziella)

Oto jest tu sam pan mąż
Cicho sta -

Marya.

(Wypje się w ogrodzie i siedząc do
tura)

Ja chce być na tem vender - vous
I szyla pomieszać mi.

Arabi (wchodząc)

Wam panowie i wam panie
Wzrystliu me uszanowanie
W Kołeczko swe przypnijcie mi.

Benvenuto.

(przedstawiając go)

Arabi Falconi nas tu zaszczyca.

Wzrysey.

Pozdrowion bywaj nam pan.

Wam -

Robert.

A to pana bratrowato.

Damy i Malarre (wieka do siebie)

Oto jest sam pan mój ciho wa {

Benvenuto.

Usiądź pan tu obok tych panów.

Hrabia.

Tak nie przeszkadzam —

Benvenuto (śmiesznie się)

O pan nam wcale nie przeszkadza.

Artur.

Pst! pst!

Maryś.

Pst! pst!

Artur.

Hł! mam już ja — hrabino to ty.

Damy.

O nigdy nie,

Nigdy nie

Benvenuto

Maryś.

(Zmieniłyśmy głosy)

Tak, ale strasznie le-
kam się.

Artur

Pod kluczem państwa żonka
 Pijmy, pijmy na jej ^{spu.} ~~stodliwie~~
 sny.

Robert.

(walcząc braciemu)
 Szampanem ostodź smutny
 wdowi stan.

Wasysej.

Ha, ha, tak, tak -
 Niech szampan nam pro-
 ciechę da -
 Ha, ha, ha, ha, ha

Ah, poruc' pami strach
 Odrobnie tu kłkno
 było mi.

Marya. (n. str.)

Z radości jał.
 serce w pierśi drży -
 (Arthur chce ją objąć)
 ona cofa się!

Marya.

Leż sra głos sty-
 chać
 Przez ten mur.

Arthur.

Nie, nie, fantazyj-
 to jest twój.

Strabia (wstając od stołu)

Ah, jak biedny, biedny, karydy maż
 Musi biedak się kłopotac' wciąż
 Brzydka, jeśli weźmie żonę
 Życie jego protepcione
 Jeśli piękna, mby kwiat -

Jachy za nią, Taria w ślad

Przy brzydkiej siedź i pijany się
Mezowr' zawsze, zawsze źle.

Wzrysey.

Współterucia godzien każdy mąż

Stojoty ma i troski wciąż.

Damy.

Współterucia godzien ? {

(Marya i Artur od-
dalają się śledząc na
około, potem schodzą się
na proscenium)

Artur.

Spokojuś bado, nie
leciaj się

Catuska daj? bis

Catuska miłt nie uprzy

Catuska, ^{nas} catuska.

Marya.

Nie, nie, miler, miler.

(Catuska się)

Wzrysey.

Współterucia i to.

Artur i Marya (n. str.)

Jakże biedny, biedny każdy mąż -

Ma kłopoty, trochę wciąż.

Antur ściga unikającego go Maryś,
 a przy refrainie schodzą się znów
razem

Arabia.

Na myśl mi sięgotył projekt wpadł
 I ja jestem z niego bardzo nad
 By ochronić ma żonę
 Pod klucz wrzucić ją troszeczkę
 Się w klasztorze Louisa, się
~~zastępnym~~
~~substitutem~~ będzie mieć
 Kłopoty takie mieć wciąż
 Ah biedny, biedny zawsze mąż.

Woryssey.

Współczucia godzien. H. w.)

(Rozmawiają z sobą z cicha)

Maryś.
 Idzie ktoś, a ja tu ciągle jestem.

Artur.

Mylisz się, wieczorny wiatr

Liściem porusza drzew.

(Hrabina pojawia się w głębi ogrodu -

Marya spostrzegłszy ją oddala się

od Artura /

Marya (n. str.)

Ktoż to? ah sytuacja jest mierna.

Maryetta

(do Benvenuto)

Leś gdzien jest Artur

Gdzien on jest?

Benvenuto.

Wybornie musi

~~Rozkory jener~~ bawie

~~zbiwa plou.~~

Hrabina.

(spostregając Artura)

Ah oto on -

Nie! Tatwo uję mi było

(zbliza się doń)

Pst! pst!

Co to?

Artur (odwrócony)

Hrabina.

Ja, to ja...

Artur.

Snabina skądże druga tu?

Narya. (wzłobi)

Zamni púszerot swych rozpocznie srom
Ja alarmem zbudzę dom.

/ W chwili, gdy Artur obejmuje Ma-
binę - poergna Narya drwonić
u drzwi klasztornych - prosem
przetargi szybko przez mur z po-
wrotem: /

Artur - hrabina.

Hła! co to jest, odłoty nas.

Artur.

Po samem uszy w błoto wlaż.

Snabina.

Zgubiona będę, gdy ujrza cię

Artur.

Uspokój się.

Harabina.

Ah uchodź stąd.

/ Drzwi klasztoru otwierają się,
wbiega Sofronia /

Wzrypcy. (podstępnyż)

Ah, gdzie tam się wznosi
Krygli?

Marya. (do Harabiny)

To słuszna rzecz
Zbojców tam oddział wpadł
Chcę uwolnić waszą żonę

Sofronia

(Wzrypcy)

Drabina, daj
Do broni hej! }

Pensyonarki

wpadają w no-
cnych toaletach

ze świecami i
latawkami.)

Chór pensyonarek

Haj tu! hej tu!

Tetry, bandyty
napadli biedne
Kobiety -

Na pomoc! Mary
Hej tu!

Ah skandal ten.

Harabina (zrywa się)

I drabina -

Ratować murę moją żonę

Marya.

(Przyskakuje drabinę do muru. Hrabia flaszkę trampaka w jednym, udziękowania w drugim wchodzi na drabinę).

Włoskie damy.

Oh skandal ten - na pomoc! -

Hrabia. (do Antura)

Idź!

Antur.

Niech będzie tak!
(Antur zginął na mur - Sofronia i paryżanki przewracają się do hrabiego).

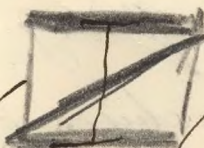
Chór.

Niespodziewany występ.
Kiedyż może.

/ Hrabia i Antur równocześnie pojawiają się na szczycie muru i chwytają się wzajemnie /

Malware

Ha! ha! ha!

Sofronia i Chór.

(ozwótlają chór)

∴ Benvenuto i Robert wlatują na drabinę, usiłując hrabiego ściągnąć za nogi!

Zastona spada.

Act III^{ci}Pracownia malarstwa.

Robert i inni malarze siedzą przed
statuami, malując. Przed nimi Kobiety
w rozmaitych porach i kostiumach, ja-
ko modele. — W głębi ogromne, lecz
bardzo niskie okno, tak, że widać
przez nie głowy przechodzących ulicą.

Scena 1.

Proza.

Artur. /sam/

Na proscenium, przy statucie.
 Carnevalone! Ha! Co za wir i tłok
 na ulicach! ja też, jak śledziem
 jak, siedem przy statucie i po-
 kutuję za grzechy... Kto temu winien?
 Pepino! Wład ten chłopak nabwał
 takiego władcy nademną? — (wrywa się)

Bah! dość tej pokuty! I mnie
 wabi szat! — Pełnia me ma, wy-
 kradnę się więc do mojej hrabiny...
 No proz, tego! Osobliwy ten chto-
 piec doprowadził do tego, iż wciąż
 jeszcze stoję u mego do mego jest
 ten sam, co przed kilku tygodnia-
 mi, to jest: żaden! Lez dziś ha-
 to co innego! Wyraчыta mi reuder-
 vous i na toś hrabiemu i temu
 matemu Argusowi osiągnę cel
 moich pragnień.

Spełn. Argetta.

Ah serce me w pierśi
 Tak puka, jak młoty
 Usłyszę wprost gotobność ma,
 Cichaczem zalwadnę się
 Na łube pierśroty, —

Artystcie komercyjnie potrzebnem jest to
 O rzutko! wciąż twój podrycam Zmierz
 Leer dris! na mnie nic mi licz
 Bo jedna myśł mię prożera w chwili tej
 Mitose' inuę ję'

Ta jedna myśł
 Moją ogarnia cały byt.

Podnosi mnie na amélskich marzeń
 Zroryt

Ta myśł mi'mie' da sykojnie się -
 druc' tu

Rozkoczna myśłowa, czas isć na
 render - vous.

Tak jedna myśł mię prożera w chwili tej
 Mitose' inuę ję'.

Wkrótce praktyczniej' będziem
 Zimą luba, smieć marzeń nie!

Crtek musi w punkcie, w punkcie być,

u pułkownika.

Z macochy brat mi tchu

Idę na reuder - vous

Tak na reuder - vous.

(Wybriga wędrowniach staje Marya,
jako Pepino)

Scena 2^{ga}

proza.

Ciri - Artur - Marya -

Artur. (n. str. wracając)

Pepino! U djabła!

Marya:

Wychodziś mistrza?

Artur. (zmiśnany)

To jest... tak, tak, Pepino... chcia-
tem wyje!

Marya:

A wasza Kleopatra? Mielisz
wykonuyc' ja dzisiaj!

Wykonuję... Kleopatrze... naturalnie! (nagle) własnie chciałem podmalować jej usta, lecz brakło mi karminu.

Marya.

Zostanie mistrzu. Idę do sklepu.

Antur.

Aler! - aler! - Nie rozumiesz się na farbach! -

Marya.

Panie Van-Bruck! Nie usta Kleopatry macie na myśli; lecz usta królowej falconi!

Antur.

A ty wiesz... Jaki to, wiesz? Hm! Nie nawidzę sprzeczności.

Marya.

A gdybym ci powiedział wam, że ta Ko-

bięta mi Kocha was, - że mi ra-
stuguję na to, byście jej posarżčili
honor, cras drogi - i stawę arty-
sty!

Artur.

Ty? - Ty masz dowody?

Marya.

Moja to tajemnica. Ukryjcie się na
chwile w tej izdebce, gdy zaś
ustyrzycie głosu, rozmowę, wyjdźcie
ostrożnie i słuchajcie. - Błagam was
tylko, nie zdradźcie się, cokolwiek
ustyrzycie!

Artur. (n. str.)

Ta pewność jego? ... Obaczmy! (głosno)
Niech stanie się według twojej woli -
jeśli mi jednal mi dowiedzięsz, po-
żegnany się Tępiro - na zawsze!!!
(Ochodzi na lewo - Marya za nim)

Scena 3^{cia}Falconi potem Marya.Falconi

(Wchodząc głębia, ogląda się na wszystkie strony) Nie ma jej! - A przecież bi-
lecił anonimna zapewnienia mnie, że ja
tu przychwyję o tej porze.

Marya (wchodzi z iradełki)

Bilet ten mówi prawdę. Niebawem pod-
stuchac' będziecie mogli czuć gawędę
waszej matronki z jej przyjacielem o
severa. -

Anabria.

(Chwytając się za głowę)

O swoje przerażenie wodu Falconi-
Calafoni! Mamie bez ratunku dzie-
lic' los moich przodków?!

Marya.

Ukryjcie się tu, Signore! - Skoro
zas' usłyszycie głos meurisci, otworcie

Z cicha drzwi - i' słuchajcie! Nie zdradźcie się jednak, cokolwiekbyście obaczyli!

Arabić.

Nazywam się Falconi - Calafoni. Od kolebki wyglądam z trwoga, tej chwili - i' z godnością zmiesz' potrafię wyrok przeznaczenia! (wyjdę się na prawo)

Marya (sama)

Scenariusz gotów - publiczność zebrana - Komedia może się rozpocząć! - Aha... Otoż i' primadonna! Pepino, do dzieła!

Scena 4ta

Marya - Arabiia - (potem) Artur - krabić.

Arabiia.

(Otureia ostrożnie drzwi wglębi, wchodzi we fantastycznym kostjumie i' zdejmując maskę. - na stronie) Artur nie stał się w umówioném miejscu, jakas' maska jednak szepnęła mi w natłoku,

że tu mnie oczekuje... Jakże mi serce bije! (do Maryi) Przepraszam... mi mogłabym się widzieć z panem Arturem Van-Bruck?

Marya.

Mistrza nie ma w domu.

Herbrina.

Jestes' pan jego uczniem? Oh, szczęśliwy!

Marya.

Podwojnie szczęśliwy... w jego miłoś-
becności bowiem powitać mogę takie
bóstwo!

Herbrina.

(Przygląda mu się z zajęciem)

Tak młodziutki - a taki już za-
mujaco uprzejmy!

Marya.

Jakto? Międzybyśś mógł być obojętny
na widok takich wdzięków? Ma-
tarbyż zimna być wobec powabów

mitosii?

Arabiina.

Nie to chciałam powiedzieć... przeciwnie!

(n. str.) Cudowny chłopaczek!

Marya. (n. str.)

Tenar - albo nigdy!... wszak ~~znam sta-~~
~~be strony poci naszej!~~ (praura)

Arabiina. (z westchnieniem)

Mistrz coś mi powraca....

Marya. (lekko mysląc)

Bah!... Błaha się po ulicach... Iżuka
awanturek mitosnych.

Arabiina.

Mitosnych awanturek?

Marya.

Oczywista! - Kobietki szaleją za nim!

Arabiina.

A on?

Marya.

A to dobre!... Czy to on z Kamieniem?!

Arabiina.

Te! te! -

Marya.

Macie stuszość, Signora! - Nie ma
w świecie bardziej płochej lekkoducha!
ah! gdyby to mnie jąka piękność zau-
fać recheiata, pozostałbym jej wiern-
nym do grobu.

Hrabina.

Pan?... Takie młodziutki?!

Marya.

Oh! gdyby mi nie zabrakło odwagi...
gdybym mógł wyznać ci Signora, co
dzieje się ze mną od chwili; gdy ~~czar~~ ^{czar} ~~moje~~
~~wasze~~ ^{wasze} spojrzenie utkwito w mo-
jem sercu! pali mnie żar - trawi
mnie ogień - -

Hrabina. (n. str.)

Co za zapach! (zł.) Odwagi, odwagi
przyjacielu!

Spiew - Kwartet.

(Podczas następującej sceny składają się

nowoczesnie Artur z lewej; krabica
z prawej. Obadwaj kryją się za sta-
luzgi i podstuchują.

Marya. (ogłoszenie)

Drogi mój aniela

Wiarbie mojej daj

Niechaj serce twoje

Ah miłość moja wzruszy

Zostan' tu - ah rączko daj -

Życie moje zamien' w raj.

Krabica (n. str.)

Wtęśnięcie słowa ta obrząda moja część

{ Leś - leś on taki miłoty jest
Od niego można znieść

{ Leś mistrz co powie ?

Artur (n. str.)

Teraz dowód mam

Przypusty wielkich dam.

Herabià (u. str.)

Widzę sam, to chciał los
By mnie ten dotknął ciós.

Herabià.

✓ Lecz mistrz co powie?

Marya.

Nie mów o nim, nie -

U mego marue są zapasy
Ja ci się w służbę oddam cały,
Ulituj się {bis.

Herabià.

2 rozkoszy drze. /bis/

Artur. (u. str.)

Ten malec tegi' chwyt
Juz' ogień ~~nie~~ jej' się chwyta.

Herabià (u. str.)

To istna zdrada zdrad
To potwór mi kobra'ta.

Herabià i Artur (u. str.)

Ila Kobiecy wszystkie (brs)
 To zdradliwe wzrè. (brs)
 Ale zemsta nasza wólwótce
 Ich dosiężè.

Ihrabina.

Ah... Kochasz mnie...

Marya.

Aniël.

Do twych stop się ścię,
 O catus błagam cię
 Choć raz uszczęśliw mnie.

Ihrabina. (cofając się)

Co, catus chcesz?

Ihrabina i Antur (p. str.)

Ah to jest straszna rzecz
 Ila, totr catować chce.

Marya (błagalnie)

Catuska daj choć raz
 Na więcej będzie czas.

Hrabina.

Powinnam ostro skarcić go
 Za ramach na mego cześć -
 Leer-leer on. tak młodym jęst -
 Od mego można zmiéć.

Artur.

Nie, na to dłużej patrzeć
 Lecz mi może, już.

Hrabia.

Falconick los miszeryjny
 Odkryje nowy świat.

(Hrabia porwała się procatować
 Naryi. - W tej chwili Hrabia i
 Artur wywracają stalugi i wy-
 padają na przód sceny.

Artur.

Zdrada.

Hrabia.

Zdrada!

Artur.

Maudal ?

Hubida.

Maudal.

Artur i Hubida.

Ah ruzdla kłosa lnie mnie.

Artur Hubida.

O Artur jist tu i mój maz².

Wzyscy Czworu.

Falconich wód mészersuy

Okręwa nowy śmiech

Okręwa nowy śmiech.

Hubida i Marja.

Jakże tu nadę dać

Co robić na ten pech?

Hubida i Artur.

Coż na to nadzić

Co porać z tem?

Raremu.

Jakże tu nadę dać — co porać na ten pech

Ilrabiã.

Wscieklosci!

Artur.

Wscieklosci!

Manya.

Imieszności!

Ilrabiã.

Imieszności!

Ilrabiã.

Niewierny ty!

Artur.

Zdrójczyń!

Ilrabiã.

Sh w gardle już mi!

Artur.

Biała ci; już w gardle mi!

Obadwaj:

Twoja ptochość tkwi!

/ Szarpiąc brabinę kłody ku sobie,Ilrabiã./ Zdziwiony przygląda się Arturowi

Leż coż w to pan się mierzal ma
 Matronkiem jestem przecież ja (bis)
 Ha! Krew mi w pierwszóch gra.

Artur. (z usmiechem)
 Coż mi obchodzi sprawa ta —
 On mężem jest, to przyznać trzeba.

Wzrysy.
 Co pan się w sprawę mierzal ma —
 On mężem jest, to przyznać trzeba.

Hrabia.
 (Wskazuje na Maryę)
 Rdze z tej smutnej sprawy
 Obmyję boję krowawy
 Co chce mieć się stonnie
 Nasz me wyrzwanie.

Artur. też.
 A więc i ja też.

Hrabia.
 Jak pan sobie chce —

Czy jeden, czy dwóch -
Ja mam tak wysłannictwo broni,
Że ilu zechce, to trafi w środek.

Marya.

Za Kwadrans knabio staw się z Taszką

~~Tam~~ w posród masel, ^{sewoj} gdzie rotunda
za chwile, ciekawemu cię
Zost.

Knabik.

Znam miejsca te.

Marya.

Przyjdiesz pan?

Knabik.

Stawię się.

Wzrysy Człowo.

Falconich wód mierzysz my
Okrywa nowy śnieg
Okrywa nowy śnieg
Jakaż nadzie tu dać,

Co robić na ten pech?

(Thabrá wywleka Thabrá)

Scena 5ta

Proza.

Artur i Marya.

Artur.

(Choćby wściekły pro pracowni)

O kobiety! Kobiety! Rodzie płochy
i fałszywy! Niewierne, zdradliwe
plemię!

Marya.

Biędnym mój mistrzu! W niewier-
nej żonie, wiernej służaszk Ro-
chantki?!

Artur. (j. w.)

Ha! Dla czegoż by nie?! Fran-
cuzki na przykład oszukują me-
żów, — lecz Rochantków nigdy!

Marya.

Piękne zasady! Nie ma co mówić!

156.

Wy to nazywacie okolicznościami
tagodraczemi!!

Artur. (śmiechący)

Co ty chtëpsze rozumiesz się na
mitosie!

Marya (bolesnie)

Ja? - Ja? - Tak - tak... ^{mitosy} ~~mitosy~~
chłopczyzna, jak ja... a jednak...
pojmyś ja może poważniej, jak
sądzisz, Signor! - - - Nie rozumiemy,
wszyscy cię wyzyrkowali, oszu-
kivali, zdradzali!

Artur.

(trochę chętpliwie)

Hm... Wszyscy, to nie wszystkie.
Może przecie choć jedna była
mi wierna! Jak myślisz?

Marya.

Ha - może i nie! Dowiedz wam

tego... Spróbujmy! Zbadajmy
cały, długi szereg waszych miłości...
Tymczasem polecam wam, czego
Pepino nauczył się w waszej szko-
le! (Ustawił sztalugę - siada przy
niej i rysuje)

Nr 17. Duet.

Naryn.

Kochane przez cię damy
Na palcach wszysej znany
Po najpiękniejszej z nich jest szkie-
łeczka
Podobna jest ci z ust i z lic.
(Wskazuje mu szkiełeczka)

Artur.

Tak, to jest Koryna, widziałem
bóstwo w niej!

Naryn.

Ah zdradziła cię, wspomnieć sobie chce!

Artur (mówi)

Przeź z temi wspomnieniami!

Marya (mówi)

Naszkicuję wam inną twarzyczkę!

(Śpiewa)

To drzewo, istny cud

Ja wysować maly trud

Kiedy wnet poznałby ją

Więc pousech pan, kto to jest, kto?

(proszę mi)

Artur.

Tak - to Julietty jest twarz.

Marya.

Niewierne, druga masz -

W zdnadzie jej tyś kawa miał

Za płochy szat.

Artur.

W zdnadzie jej jam kawa miał

Za ptochy szat.

Marya.

Usta te i oczy te - o tak, o tak -
Niewinna miła, pokrywata wszystko
z te.

Artur.

Tak, tak - pod miła, tak niewinna,
Zelrada kryła się.

(mo'wi)

Dosć tego!

Marya. (mo'wi)

Nie mistrzu! Jeszcze jeden
szkie - ostatni!!

(z piętą wysuwając)

To drzewo smutne

Z tęsknotą patrzy w dal
Westchnienie z pierwszego wycisła
biednej z al

Prucites, zdna dzites, zdna dzites pan ja,

A ona ci, kocha, całą duszę swą.
 (pokazuje mu szkiełko).

Artur.

Ah Marya! to wspomnienie
 Ah Maryo, gdzie ty jesteś, gdzie?

Marya.

Wierność dochowała ci
 Pamiętać chcę.

Artur.

Gdybyśmy jaś gdzie znaleźć mogli
 Dałby to Bóg.

Marya.

Patrz, co usta szepczą, te
 Powróć, powróć,

Ah do mej powróć się,

Ah do mej wróć się!

Artur.

Tak - ah powrócić do mej chce

Powróć! do mej' chęć.

proza.

Artur.

Pepino! Pepino! Władz nad
tę drewny? Jaki ty?

Marya.

Jaki ja? (W tej chwili wrzaski
maszek i modelów) - Dżes' jener
wnoć ci Marya! (wybiega
przez wpadający tłum, głośnie)

Artur.

Marye?! Marye?! (stoi zamy-
ślony)

Scena 6ta

Artur - Benvenuto - Robert -
Rozaliuda - Helena - Malavre - Model.
(Robert i Rozaliuda wchodzi na
przód sceny opiewającego się Ben-
venuto)

Robert.

Dajcie go tu! Dajcie go tu! Niech
się rzecz wyjaśni!

Rozaliuda.

Niech nas nie cygani!

Wrypy.

Artur niech rozsądzi!

Artur.

(budząc się z zamyslenia)

Co tam?!

Robert.

Jak ci wiadomo, żuremy Ben-
venuta żywi od lat Witku naszym
kolegą...!

Helena.

Jakkolwiek miłot z nas nie wi-
dział jeszcze tego pana przy
ształkach!

Flora.

Twierdzi, że jest malavrem roda

jowym.

Guiletta.

Nie! historycznym!

Anitta.

Nie! portretowym!

Helenia.

Dzis! opiarował na sprzedar
Kupcowi obwar za 10,000 fran-
ków.

Flora.

Który musi być twego pearla!

Artur.

Mego pearla? gdzie? jaki obwar?

Robert. (próbując mu)

Oto jest pastorka, modląca się
na „Anioł Pański.”

Artur.

Nawya!! Lubić ona?! Czy ja
obracam się w jakimś kole za-

czarowaniem ?! / Benvenuto usłuchaj
 uję¹⁸ chętnie! Hola panie! —

Ani kroku! Zgad masz ten obrar ?!

Benvenuto. ^{Lente - piano - non}
 calunia.

(2 cicha doni) Per skandalu wy-
 Quam ci' uszytko. Andiamo!

Autur.

Now! . Benvenuto.

(jaki wyżej - tajemniczo) Per diò -

Baccho - eriva - presto - lara-
 roni ^{masaroni} - ^{trudni} così fantutti! Da capo
 al fine!

Autur.

Miler miltajù! Zgad masz ten
 obrar ?!

Benvenuto.

(che zmyślacie) Piacere - Anch'io
 sono pittore.

Artur. (chwytając go)

Ubiję cię! — To moja praca! —
mów podobnemu — albo — — —! (prowo-
dzi nogę)

(Wzrysy podnoszą ręce)

Benvenuto.

Bene! benissimo Dobrze więc. Ktoż oparłby się
uprzejmej waszej proźbie? — Obrar-
teu Kupitem na wysokim monte,
w obecności pewnego conte, gdy
się oddawał stołkiemu parment,
i zaptacitem zań massa argente.

Artur.

Co? Marya sprzedata go dobro-
wolnie?

Benvenuto.

Niebonaczka blada była diable,
i wyglądała strasznie miserable.

Artur.

Wnędry! w wędry! - oh! (pta-
cra c wyrzyna sobie włosey)

Robert.

Co tobie, Arturze?!

Beuvenuto. (n. str.)

Zmiękt trochę - Korzystajmy z oc-
casione! (głośno) Arturze! hola!
przypominam sobie! Ona pascita
się w drogę za tobą - tu - do Pry-
mu! -

Artur.

Ha! Pepino! To ona!! (Ra-
dosnie) Pepino! Pepino! Ona
była tu! przy moim boku! Tak
długo! Oh! (Chwyta Beuvenuta
w objęcia) Beuvenuto! Tobie za-
wdzięczam jej przybycie. Jesteś ma-

167.
lavr'em! wiethim artysta! Uszoreg-
shiwites' muae! malujac mi' w karku
stowach czarowna przystose!
(ścisła go i wybiega)

Benvenuto.

Wicet Pepino! (n. str.) A teraz
w nogi! (chce wybiec)

Robert.

(zastępuje mu drogę)

Za pozwoleniem, mój panie! Tak
cię mi pusciiny. Jestes' artysta,
lub nie?! pokaz' nam jalka swo-
ja prace ..

Wrysay.

Pokaz! pokaz!

Benvenuto.

To bagatela! Zavar wam przynio-
se! (n. str.) ^{Por-bace} Do licha! gdzie tu
znajde tanclete?

Robert.

(Wstrzymującego) Nie puszczajcie!

Maluj tu! w naszych oczach!

Waryscy.

Maluj! maluj!

Benvenuto.

Tak? quatt? Dobrze! Nie jestem
malavrem i' basta!

Robert.

Skimie jesteś do stu piórułów!

Benvenuto.

Na zewnątrz – artysta, od labierowa-
wania klatek – na wewnątrz
także artysta. Z kunsztu jestem
piśkarzykiem.

Waryscy.

Piśkarzykiem!?

Robert.

Mój Kochany! Żyjess z nami za pau-

~~Per bacco! il dia
volo questo picciotto!
il trombo faccato, mio
gapa san tutti, pro
frasca cram balli!!~~

brat — nosisz długie włosy, brodę,
bluzę, — Kala bryjński kapelusz —
i nie jesteś artystą? Hola! To za-
sługujecie na karę!

Wzruszej.

Ukarać go! ukarać go!
(W tej chwili słychać za sceną marsz
maszek z I^{ej} sceny. Dwa malar-
wy chwytają Benvenuto i sadzą
go na krzesło na środku sceny.
Helena dobywa z szafy starego,
ogromnego, potamanego cylindra
Robert zaś długiej, miszerańskiej
opony, podcras, gdy inny przy-
nosi biały, szeroki krawat
i ogromne fatermendery. Ro-
salinda przypada chwień z noży-
cami. — Reszta osób otwiera ich
z krzykiem i tańcząc w kółko
zestawiają tańcych, zajętych prze-

170.

istoczeniem szaraneu. Marsz
conar głośniejszy, orkiestra wpada
również w ton marszu. Po chwili.
włoka Benvenuta na przed sceny.
Brodka i długie włosy obciążte - cy-
linder wtłoczony na głowę -
oponiera płacze mu się między no-
gami - krawat biały i fater-
merdery na szyi. - Wódz ogół-
nego batasa i drwiuści wypro-
wadzają go na ulicę.]

(Zastona entre-aktowa spada)

Obraz ostatni:Luziana.

" Plac jak w obrazie I^{ym} aktu II.
 / Podczas podniesienia zastawy wesela
muzyka za scena. Wyrywają się
zewnąz maski - muzyka ucicha

Scena 1.

Annabla - Krabina - Maski.

(Oboje w dominach)

proza.

Annabla.

(Wiodąc rękę pod ramię)

Darennie ociągasz się Signora!
 Musisz być świadkiem, jak na
 wskroś przewrócę urodziwca.

Krabina.

Signor! Bądźże rozsądnym!
 wszystko to było karnawalowym żar-
 tem! Grałszy wszyscy komedję!

Hrabia.

Gna pani zbył była naturalna!

Hrabia.

A z nosa to pręcie drucika!

Hrabia.

Widziatem na własne oczy! Catyż
jaki stary!

Hrabia.

Wzrok cię omylił.

Hrabia.

Styratem cmochnięcie.

Hrabia.

Stuch cię oszułat!

Hrabia.

Pochodzę z rodu Falconi-Calafoni!

Znam moje przerwaczenie! —

Żebyś znalazł tu tylko jakiego
sekundanta! — Nie mogę prosić
na świądka pierwszego lepszego pa-

173.

jaśca, gdy spotnie' się na prze-
życiemie rodu Fatcomich.

Hrabia.

Ja kto? Wic na prawdę zamy-
ślasz się pojedyńkować?

Hrabia.

Dla czegośby mi? (n. str.) Jak
wiadomo, wzrę zewszę mieniąte
pistolety!

Scena 2^{ga}

Ciż - Robert - Artur - Kilku ma-
larzy i Marya.

Artur.

Czekasz panie hrabio? Ten lepiej!
(wskazuje na Roberta) Oto
mój świadek! sturzymy.

Hrabia.

Pieknie, mój panie! bardzo pięknie,

atoli na pana Wołej' dopiero w dru-
gim wrozie. Gdzie pański towa-
rysta?

Antur.

Uczem' mój; Pepino?

Hrabia.

On, - który zachwale na ustach mojej
prawowitej matronki osmieleł się
wycisnąć nieprawowity pocatunek!

Marya.

Wczarnem damochiem Dominię - sta-
jąc nagle za hrabią. / O to jest!

Proszę o wybór broń.

Hrabia.

Co? - Kobieta uwodzieńcem mo-
jej matronki?!

Marya.

Jestem nią i zostanę już nadal!

Sotur. (obejmuje ją)

Oto moja żona!

Hrabina (n. str.)

Twórca? Co za złość!!

Hrabia.

Ha! oblamowatem się! Niezłomny
to dowód niewinności mojej dro-
giej Nini! (do hrabiny) Dwie
czystości - czy przebaczysz mi?

Hrabina.

(podając mu rękę)

Uwierzyłeś ^{więc} ~~moj~~ Kochany Lulu,
że wszystko to Karnawatowemu
tylko żartem?

Hrabia.

(Bijąc się w piersi)

Mea culpa! mea culpa! Oddycham

176.

zwohodnie - przesnaczenie rodu.
Falconi - Calafoni potężna
tama na wielki !!

Finale Nr 18.

Arlechini i Kolombini i Chór.

Haj Karnawat
Grać mi w trąby, bić mi z dziat
W jego cześ, w jego cześ
Piornowy okrzyk wznieść

Dać mi hotel

Z polowa, projsie

Na jego zółta

Bo to pan, wielki pan,

Z swej wojnowi znan

Haj w trąby grać!

I bić mi z dziat

Niech żyje każdy Karnawat!

(Okna i balkony obsadzone szeregami

widzami - między nimi a masami
na placu rozwinęła się Żwawa u-
taworka, za pomocą wrzucanych ku-
lek eksplodujących i owoców.

[i Obiekt malowniczy - pantomina-
taniec - stracił]

/ Powtórzenie chóru /

Zastawa spada.

Komic.

nr 7930

Operze Komicznej "Karmazyni
 i Krymici" "3 aktach dowied"

Się przespawia na scenie polskiej
w Lwowie 20. kwietnia 1883 roku 3405.

Ok. Dyrekcya Policyi
w Lwowie 20. kwietnia 1883.

Acquiescent

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

Gwa 1⁴ raz we Lwowa 26 Kwietnia 1883 rok
 2¹ raz ————— 28 Kwietnia 2
 3¹ raz ————— 29 1 23 2
 4 ————— 5 Maja

23 7 Czerw 1883 r —

